

BUDOUCNOST CÍRKVE

2 - 2011

EDITORIAL

Milí čtenáři,

přinášíme vám další číslo našeho časopisu Budoucnost církve.

A co je obsahem velikonočního čísla? Prožíváme rok křtu, proto jsme do tohoto čísla zařadili výňatek z brožurky, kterou vydala Sekce pro mládež ČBK a která má název ***Křest – povolání ke svatosti a k misijní činnosti***. V příspěvku P. Jana Houkala se zamyslíme nad obnovou křestní milosti a znovu tak vzpomeneme na velikonoční vigílii. Několika mladým lidem jsme položili otázku, co pro ně znamená křest.

Jednou z největších událostí těchto dnů bylo prohlášení Jana Pavla II. za blahoslaveného. Tímto se zařadil Jan Pavel II. mezi patrony Světových dnů mládeže v Madridu zvláště pak proto, že byl jejich zakladatelem a podporovatelem. Co pro mě znamená nebo znamenal Jan Pavel II. se můžeme zamyslet i my po přečtení několika svědectví.

Světové dny mládeže jsou určitě silným zážitkem víry, ale také během těchto dnů může Pán seslat znamení k životnímu povolání. Přinášíme svědectví mladých lidí, kterým Světové dny mládeže změnilы život.

V olomoucké arcidiecézi se konalo na začátku března ***III. arcidiecézní fórum mládeže*** na téma ***Křesťanské společenství mládeže***. Závěry z tohoto fóra přinášíme na dalších stranách. Stejně jako svědectví z některých diecézních setkání s otci biskupy, která se konala ve všech diecézích před Květnou nedělí.

Příhlášky na Světové dny mládeže v Madridu skončily k 30. dubnu 2011. V případě zájmu, prosím, kontaktujte své diecézní centrum pro mládež.

Přeji vám, aby velikonoční radost přetrvávala ve vašich srdcích nejen v době velikonoční.

Těším se na setkání u dalšího (dá-li Pán) červnového čísla Budoucnosti církve

Zdeňka Hennigová

OBSAH

Úvodník - O.A.M.D.G. (P. Petr Souček)	3
Křest - povolání ke svatosti a k misijní činnosti (P. Francis Kohn)	4
Obnova křestní milosti podle Jan 9,1-41 (P. Jan Houkal)	14
Byl jsem pokřtěn (odpovědi mladých)	16
Co pro tebe znamená/znamenal Jan Pavel II.? (odpovědi mladých)	19
Svatá Anežka Přemyslovna (P. Petr Piňha)	20
Národní pouť 18. června 2011 ke svatému Janu Nepomuku Neumannovi	21
Rozhovor s ředitelem (P. Vladimír Novák)	22
Světové dny mládeže nám změnily život (Petr a Zuzana Hladíkovi)	23
III. arcidiecézní fórum mládeže (olomoucká arcidiecéze)	24
Diecézní setkání mládeže (Praha, Štramberk, Hradec Králové)	26
Světové dny mládeže	28

O.A.M.D.G.

Omnia ad maiorem Dei gloriam – Všechno k větší slávě Boží (sv. Ignác z Loyoly)

Tak tedy „**Smrt mladým!**“ volá ve své knize **O dětech a výchově** populární francouzský vychovatel a kněz Guy Gilbert v reakci na tvrzení, že „**mládež užití, cobývala**“. Čtyřmi citáty však dokládá, že jde o zásadní omyl: „*Náš mládež je nevychovaná, vysmívá se autoritám a nemá žádný respekt ke starcům. Naše děti dnes neustávají, když vstoupí do místnosti kmet, odmítají rodičům a místo práce se vybavují. Jsou docela prostě špatní.*“ (Sokrates) „*Ztrácím veškerou naději v budoucnost naší země, pokud ji zítra povede dnešní mládež, protože tahle omladina je nesnesitelná, nezkratná, prostě strašná.*“ (Hesiodos) „*Náš svět dosáhl kritického stadia. Děti už neposlouchají rodiče. Konec světa nemůže být daleko.*“ (Egyptský kněz)

„*Tato mládež je prohlínilá skrz naskrz. Mladí lidé jsou zlomyslní a leniví. Nikdy nebudou jako mladí kdysi. Ti dnešní nedokážou zachovat naši kulturu.*“ (Hliněná tabulka nalezená v troskách Babylonu.)

Kdepak, mládež je asi stále stejná...

Vzpomínám na kněze, který kdysi řekl: „*Dítě – to je čistá tabule. Co z něj bude za 10, 20, za 50 let? Popíšou ho rodiče, popíšou ho kamarádi, škola, média...*“

Připomínám si často také slova papeže Benedikta XVI., která adresoval kněžím, řeholníkům, řeholnicím, seminaristům a laickým hnutím: „*Vaše pastorační snaha se však musí zaměřit zejména na oblast výchovy nových generací. [...] ať se věnuje pozornost pastoraci mládeže i mimo školní okruh...*“ (projev v katedrále sv. Víta, Praha, 26. září 2009).

Před lety jsme na Arcidiecézním centru života mládeže Přístav v Rajnochovicích obnovili modlitbu za mládež ve 21:00 hodin. Ať jsi kde jsi, ve 21:00 hod (abys nezapomněl, naříd' si třeba i budík) se pomodli se za mládež jeden Zdrávas. Budeš mít podíl na tom, že mládež dneška bude snad aspoň o trochu lepší...

*P. Petr Souček
farář v Polešovicích u Uherského Hradiště
kaplan pro mládež děkanátu Uherské Hradiště*

KŘEST - POVOLÁNÍ KE SVATOSTI A K MISIJNÍ ČINNOSTI

Výňatek z publikace Křest – povolání ke svatosti a k misijní činnosti, kterou vydala Sekce pro mládež ČBK pro vlastní potřebu. (přepis přednášky P. Francise Kohna na Studijním týdnu Sekce pro mládež ČBK v květnu 2003).

Je velmi důležité, abychom si téma křtu trochu prohloubili, abyste je mohli probírat s mladými. Jedná se o osu pastorační, která by měla strukturovat myšlení ve formaci mladých a dát jim poznat to podstatné. Šokovalo mne, že mnoho pokřtěných ve světě žije, jako by pokřtěni nebyli. Myslím, že církev by byla zcela jiná a že my bychom byli zcela jiní, kdybychom si na základě II. vatikánského koncilu uvědomili, jak je křest důležitý a jaké z toho plynou konkrétní důsledky pro náš život. Proto rozvinu tři následující témata:

1/ Znovu objevit křest, abychom z něj žili naplno.

2/ Všichni, kdo jsme pokřtěni, jsme povoláni ke svatosti.

3/ Všichni, kdo jsme pokřtěni, jsme povoláni k misijní činnosti.

Církev jako Boží lid

Klíčovým textem II. vatikánského koncilu (II.VK) je text o církvi - *Lumen gentium*.

II.VK rozvinul teologii církve jako těla Kristova (podle svatého Pavla), ale také jako Božího lidu ne ze sociologického hlediska, ale z teologického úhlu pohledu v tom smyslu, že všichni jsme naším křtem údě těla Kristova, členy Božího lidu, a že všichni jsme se skrze náš křest stali lidem kněží, proroků a králů. To je velmi důležité, jelikož II.VK vynesl na světlo povolání a důstojnost pokřtěných. Koncil jakoby kontempluje povolání plynoucí ze křtu, povolání ve smyslu výzvy, povolání, které se rozvíjí v čase jako zrno, jako úžasný Boží dar.

II.VK nám připomíná, že všichni pokřtění jsou si rovni. Papež, kardinál, já - nejsme lepší ani důležitější než jakýkoli jiný pokřtěný. Všichni pokřtěni jsou stejně důležití. A všechna specifická povolání v církvi - zvláště kněžství, zasvěcený a řeholní život, povolání laika, povolání k manželství - mají kořen ve křtu. To je velmi důležité, protože v samém uspořádání koncilu se rozvedla diskuse zvláště o církvi jako Božím lidu.

Význam a důsledky křtu

Zprv je třeba si uvědomit, že křtem jsme se stali novým stvořením. Mnoho lidí je pokřtěno jako malé děti, neuvědomují si to, proto je důležité jim to říci, když je vychováváme: totiž že jsou jiní, že je křest poznamenání - pečetí. A Ježíš nám v 16. kapitole Markova evangelia, když posílá své učedníky na misii, připomíná: *„Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen...“ (Mk 16,15-16)*. Příliš často zapomínáme, že křest je pro spásu nezbytný. Stále bychom měli myslet na ty, kdo jsou pokřtěni, ale neuvědomují si, že jsou povoláni ke spáse. A také na ty, kdo pokřtěni nejsou, kdo žijí mimo církve a nepoznali toto úžasné poselství evangelia.

Křtem získáváme nejprve odpuštění našich hříchů, dědičného hříchu. Znovu si uvědomit svůj křest je velmi důležité, protože žijeme ve světě, z něhož se jakoby odstranila skutečnost dědičného hříchu. Vyloučíme-li skutečnost prvotního hříchu,

znamená to vyloučit možnost spásy. Prvním důsledkem křtu je, že jsme byli obmyti od prvotního hříchu, dědícího se z generace na generaci, a přijali jsme Boží milost, milost posvěcující, která v nás poroste a která z nás činí nová stvoření.

Když křtíme děti nebo dospělé, říkáme: „*Oblékl jsi Krista.*“ Jsme oděni důstojností a silou Ducha Svatého a silou Krista. Křtem se stáváme údy Kristovými, jsme k němu přivtělení. Jsme „druhým“ Kristem. Přijali jsme Boží život, a tento Boží život v nás může růst. Ovšem je třeba vědět, že jsme ho dostali. A jako čteme v podobenství o hřivnách, nemůžeme jej zahrabat někde v rohu. Je třeba neustále tento život zavlažovat jako rostlinu, aby nesl plody. Ve křtu jsme byli nejen přivtělení ke Kristu, ale také jsme byli přivtělení do církve.

Mladí a dospělí křesťané, kteří studují, jsou inteligentní, mají zodpovědnost, jsou vynikající a schopní ve svém oboru, často nemají sebemenší znalosti ve věcech víry, protože jsme jim je nepředali. Na gymnáziu a na univerzitě se učíme mnoha věcem, ale měli bychom si také v církvi osvojit při katechezích určité základy. Když jsme byli ve škole, všichni jsme probírali anatomii. Učili jsme se, jak je utvořené lidské tělo, studovali jsme kostru, orgány, jak fungujeme... Potom se někteří stali lékaři a odborníky, ale každý z nás má alespoň nějaké základy. Kolik křesťanů ví, že v sobě máme duchovní orgány? Kolik křesťanů je zná? A kolik křesťanů ví, jak fungují? Od křtu jsme duchovně vybaveni, máme určitý počet nezbytných orgánů, abychom mohli žít jako křesťané, stát se jimi, stát se svatými a misionáři.

Přečtěte si KKC §1257. Co se týče důsledků křtu a jeho významu KKC §1213-1284. Text, který nejlépe shrnuje, co je důsledkem křtu, je apoštolská exhortace Jana Pavla II. o laicích – *Christifideles Laici*, zvláště články 10 až 12.

Teologální ctnosti a dary Ducha Svatého

Ve křtu nejprve dostáváme milost a zvláště to, co nazýváme teologální ctnosti (vlité ctnosti). Theos je řecky Bůh; jsou to tedy ctnosti, díky nimž se dostáváme do styku s Bohem. Vlité znamená, že jsou součástí milosti. Teologální ctnosti se ale liší od lidských ctností, které mají všichni, i ti, kdo nejsou pokřtěni, a které tvoří součást naší lidské přirozenosti.

Teologální ctnosti zakládají, oživují a charakterizují morální jednání křesťana. Díky teologálním ctnostem nejednáme jen jakožto muži nebo ženy, ale jakožto křesťané. Takže křest nám dává teologální ctnosti.

Teologální ctnosti jsou tři a je třeba je znát, aby v nás mohly růst. Jsou jako antény, které nám umožňují napojit se na Boha. Jsou to schopnosti k jednání.

Víra, to je schopnost poznání, díky níž můžeme přilnout k Bohu. Směruje nás k Bohu, přičleňuje nás k němu, spojuje nás s ním a dává nám přilnout k pravdě víry. Dovoluje nám věřit v Boha, ve vše, co nám zjevil, a ve vše, co nám církev předkládá, abychom v to věřili. K tomu, abychom se stávali lidmi víry, potřebujeme, aby v nás rostla ctnost víry.

Naděje je schopnost, která nás uvádí na cestu k Bohu, která nás k němu nasměruje, která nám vkládá touhu žít v blaženosti s Bohem, žít v Božím království, žít život věčný. Věčný život, který jsme již obdrželi při křtu, ale který budeme žít v plnosti, až budeme zcela s ním po smrti. Celý náš pozemský život je cesta, je to pouť k Bohu. A tak nám naděje umožňuje složit svou důvěru v Krista, přilnout k němu, a v Ducha Svatého, abychom kráčeli k Bohu.

Třetí teologální ctnost je **láska**. Je to schopnost, která nám v první řadě umožňuje sjednocení s Bohem. Můžeme milovat Boha nade vše, jako prvního v našem životě. Milovat ho pro něj samého, ne pro to, co nám

dává. Láska je ctnost, která nám dává milovat Boha a bližní. Umožňuje nám milovat naše-
ho bližního z lásky k Bohu.

Musíme pochopit, že v den našeho křtu, ať už si na něj vzpomínáme nebo ne, jsme byli ponořeni do milosti, byli jsme zbožštěni a začali jsme kráčet k Bohu. Celý život nás pokřtěných bude spočívat v tom, že dáme vyrůst tomu, co do nás bylo vloženo - jednak přirozeně, svými silami a lidskými schopnostmi, ale také nadpřirozeně.

Kromě teologálních ctností jsme při křtu dostali dary Ducha Svatého. Darů Ducha Svatého je sedm. Jsou jako antény, receptory našeho nadpřirozeného organismu na rozdíl od teologálních ctností, které jsou schopnostmi k činnosti. Stejně jako anténa zachycuje vzdušné vlny, tak dary Ducha Svatého, které jsme obdrželi při křtu, nám pomáhají zachytit Boží „vlnění“, Boží přítomnost. Je třeba se připojit, „vytáhnout anténu“. Každému daru Ducha Svatého je třeba dát život.

Dary Ducha Svatého jsou těsně spojeny se ctnostmi, ale nejsou jim nadřazeny. Jsou nezbytné, protože zdokonalují ctnosti v tom, jak jsou vykonávány. Díky darům Ducha Svatého můžeme uvádět v činnost teologální ctnosti víry, naděje a lásky. Nic není důležitějšího než teologální ctnosti, ale díky darům Ducha Svatého můžeme jít kupředu ve víře, naději a lásce.

Je velmi důležité, abychom umožnili mladým lidem setkání s Kristem. Naše víra není vírou intelektuální. Abychom vstoupili do této živé a jednající Boží činnosti, je třeba umět uvést do života teologální ctnosti a dary Ducha Svatého.

Povolání laika

- být knězem, prorokem a králem

Jaké je povolání každého věřícího laika (LG, 30-36 a ChL, 14-15)? Běžné povolání je povolání k laickému životu. Je třeba správně chápat, že laik není ten, kdo není ani kněz, ani řeholník, ale že má svou vlastní identitu.

II.VK zhodnocuje skutečnost všeobecného kněžství pokřtěných. Určitým způsobem jsou všichni pokřtěni kněžími. Všeobecné kněžství pokřtěných je třeba odlišit od služebného kněžství, které je kněžím uděleno v kněžském svěcení.

Všichni jsme povoláni, abychom byli kněžími, proroky a králi. Co to znamená? Christifideles laici (14) nám to jasně osvětluje a shrnuje: „*Laikové mají účast na kněžském úřadě, v němž Ježíš k slávě Otce a k spáse celého lidstva sám sebe na kříži obětoval a stále se obětuje při slavení eucharistie. Pokřtění, věle-
nění v Krista, se s ním a s jeho obětí spojují obětováním sebe a svého konání.*“

Co to znamená? Každý pokřtěný je povolán nabídnout svůj život, celý život i všechny konkrétní činnosti ve svém životě - své city, svou práci, svůj volný čas - a sjednocen s obětí Krista na kříži nabídnout je Bohu. Všichni jsme povoláni darovat sami sebe, nabídnout v oběť svůj život. Kněz to činí zvláštním způsobem. To dobře ukazuje, jaký je smysl služebného kněžství. Kněz se připodobňuje Kristu - Knězi a je vyzván, aby daroval svůj život, aby obětoval svět Otci a aby nabídl Otce lidem. Eucharistie je místem, kde se toto prožívá dokonale. V eucharistii se kněz, jenž slaví mši svatou, přimlouvá ze svět, přináší všechny vaše úmysly, ale také lidem přináší Boží život. Vy, kdo jste kněžími jakožto laici, jste všichni pozváni nejen slavit mši svatou, ale žít eucharistii v tomto duchu přimluy za svět a v tomto duchu darování sebe sama. Být knězem znamená obětovat se.

Mít podíl na prorockém úřadu Kristově znamená hlásat evangelium, hlásat víru. Hlásat ji svými slovy, ale také svými skutky, svým životem, a bez váhání se zřící zla. Takže být prorokem neznamená předpovídat budoucnost, ale hlásat Boží slovo, slovo evangelia, které je stále nové a které ještě dnes proměňuje svět. Jako pokřtění nemůžeme být Božími proroky, nejsme-li proniknuti

Božím slovem. Celým naším životem o něm můžeme vydávat svědectví a hlásat je, zříkat se zla a odsuzovat nespravedlnost.

Kralovat s Kristem znamená přijmout službu. Král není ten, jemuž se slouží, ale ten, kdo sám slouží těm nejhudším a nejubožejším. To nám Ježíš řekl: „*Já jsem mezi vámi jako ten, který slouží*“ (Lk 22,27). „*Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil.*“ (Mk 10,45)

Text nám dále říká: „*Na základě své příslušnosti ke Kristu, Pánu a Králi celého světa, mají laikové účast na jeho královském úřadu a jsou povoláni ke službě Božímu království a jeho šíření v dějinách lidstva. Toto křesťanské „království“ žijí především tím, že vedou duchovní boj, aby zvítězili v sobě a přemohli království hříchu, dále tím, že obětují sami sebe v lásce a spravedlnosti ke službě Ježíši Kristu...*“ (ChL, 14).

Všichni křesťané, i kněží a řeholníci, jsou v první řadě pokřtěni. Měli bychom si mnohem více uvědomit toto trojí povolání: být knězem, prorokem a králem. A ze křtu vyplývá, že každý laik má za úkol v síle svého křtu přivádět svět k Bohu a také veškeré své činnosti obracet k Bohu. A právě toto bude pro laika pramenem svatosti. Není jednoduché prožívat svou práci, studium, rodinný život, život s přáteli a volný čas nikoli mimo Boha, ale obrácený k Bohu, neboť všechny oblasti lidského života potřebují christianizaci, potřebují být evangelizovány, přetvořeny Boží milostí.

Vylití Ducha Svatého

Ducha Svatého s jeho dary jsme obdrželi při křtu, ale často si to neuvědomujeme. Co je to vylití Ducha Svatého? Není to nový křest. Při křtu a biřmování jsme již obdrželi všechno. Je to úplně prostá modlitba, o kterou můžeme požádat, máme-li velikou touhu přijmout Boží moc. Tato moc odstraní překážky, hlínu, kameny, co ucpaly naši duši, a pramen může s novou silou a mocí

začít tryskat. Tím pramenem je Duch Svatý. Nejprve začne téci do nás samých. Ucítneme sílu Boží lásky, která nás zaplaví, té lásky, která nás obnoví, dá smysl Božímu slovu, jež jsme četli, ale nepochopili. Duch Svatý nám dá porozumět Božímu slovu a církvi; tak jako apoštolové se po letnicích neobrátili jen k Bohu, ale Duch Svatý je obrátil i směrem k druhým. Dal jim novou sílu a moc, aby všem lidem hlásali, že je Bůh miluje a že jsou spaseni. Právě toto jsou letnice. Během křtu a biřmování jsme všichni dostali Ducha letnic.

Křestní zasvěcení

Jak říká II.VK, křest je zasvěcení. Často se domníváme, že zasvěcení se týká pouze řeholníků nebo kněží, ale tak to není. V těchto případech se jedná o zvláštní zasvěcení, ale prvním zasvěcením je křest. Křtem jsme byli zasvěceni, říká koncil. Jsme svatý chrám, duchovní příbytek, v němž přebývá Bůh, protože v nás přebývá Duch Svatý. Jsme zasvěceni Bohu, protože jsme povoláni, abychom mu patřili a učinili z našeho života takový život, který by se mu zalíbil. Zpíváť mu, chválit jej, hlásat jej - v tom spočívá život pokřtěného. Navzdory našim slabostem a hříchům se stáváme svatými, jdeme-li kupředu na této cestě - pod podmínkou, že pochopíme, že svatost spočívá právě v tomto, a ne že jsme jednoho dne byli v kostele, šli k prvnímu svatému přijímání a dostali pěkné dárky. Je to povolání, které dostáváme každého dne. Ve své lásce, skrze Krista, který zemřel a vstal z mrtvých, se Bůh rozhodl sdílet s námi svou svatost. A ve křtu se naplňuje toto slovo z knihy Leviticus, kdy Bůh promlouvá ke svému lidu: „*Já jsem Hospodin, váš Bůh. Posvěťte se a buďte svatí, neboť já jsem svatý*“ (Lv 11,44). Můžeme se stát svatými jedině proto, že Bůh je svatý, protože Ježíš Kristus je jediný svatý. Pro nás svatost není totéž co dokonalost, pro Boha ano. Pro nás svatost spočívá ve věrnosti Božímu povolání

každý den a ve víře, že Bůh je k nám milosrdný.

II.VK přinesl mimořádnou revoluci. Pátá kapitola konstituce *Lumen gentium* má název „**Všeobecné povolání ke svatosti v církvi**“. Její podkapitoly se nazývají: „**Všeobecné povolání ke svatosti**“ (LG, 40), „**Různé podoby uskutečňování svatosti**“ (LG, 41), „**Cesta a prostředky svatosti**“ (LG, 42). Koncil to poprvé vyjádřil s takovým důrazem. Všichni pokřtění jsou v síle svého křtu povoláni ke svatosti, všichni bez výjimky, ovšem různým způsobem. Kdyby si křesťané toto uvědomovali, církev by se proměnila. Jen církev je objektivně svatá, tak jako Kristus, neboť je posvěcena Duchem Svatým. Církev jako složená z mužů a žen je hříšná, jako jsme my, ale objektivně je svatá, protože je poznamenána Boží svatostí a předává ji lidem.

Christifideles laici (16) znovu velmi jasně a jednoduše říká to, co II.VK: „*O všeobecném povolání ke svatosti se jasně vyslovil II. vatikánský koncil. Dokonce lze tvrdit, že koncil, zaměřený na obnovu křesťanského života v duchu evangelia, to stanovil jako hlavní orientaci pro všechny syny a dcery církve. Tato orientace není pouze morální napomenutí, nýbrž bezvýhradný požadavek, vyplývající z tajemství církve.*“ Text nám ukazuje naléhavost svatosti. O kousek dál se píše: „*V nejtěžších situacích církevních dějin vždy stáli u počátku obnovy světci. Dnes nutně potřebujeme světce, které si musíme od Boha vyprosit vytrvalou modlitbou.*“ Text nám připomíná, že povolání ke svatosti je hluboce zakořeněno ve křtu.

Jsmeli zakořeněni ve křtu, svatost se rozvíjí. Svatost je znovu uváděna do života dalšími svátostmi církve, zvláště svátostí eucharistie. Naše posvěcování spočívá v učení se žít v Duchu Svatém. A život v Duchu Svatém je důsledkem vylití Ducha Svatého. Je málo křesťanů, kteří se učí žít v Duchu Svatém každý den. Mluvil jsem o teologálních

ctnostech a o darech Ducha Svatého, ale jsou také charismata, která jsou nám dána k budování církve. Jsou hnutí Ducha Svatého, kterými nás Bůh vnitřně osvětluje, promlouvá k nám a vede nás, pokud mu dokážeme v tichu v modlitbě naslouchat. Život v Duchu Svatém, to je poddajnost v Božích rukou. Velcí světci vykonali veliké věci ne proto, že byli silní, ale protože byli zcela maličcí a nechali se vést rukou Boží.

Svatost je náročná a mnoho vyžaduje. Spočívá v tom, že se vzdáme konání dobra ze svých vlastních sil a všechny naše schopnosti a naše síly, vše, čeho jsme jako lidé schopni, naše dary a hřivny, které jsme dostali, toto vše dáme do služeb Bohu a umožníme mu, aby v nás jednal, jednal skrze nás a promlouval skrze nás. A to předpokládá, že všichni křesťané, laici, mladí lidé, se naučí žít tímto životem v Duchu Svatém, který je velkou poddajností Boží vůli a předpokládá hluboké sjednocení s Bohem.

Svatost a každodenní život

Ohledně posvěcování laiků ve světě je o kousek dál řečeno: „*Povolání laiků ke svatosti vyžaduje, aby život podle Ducha nacházel výraz především v jejich začlenění do časných skutečností a v jejich účasti na pozemských činnostech. Musejí se posvěcovat ve svém každodenním pracovním a společenském životě. Aby splnili své povolání, musí laické chápat své každodenní konání jako možnost spojení s Bohem a plnění jeho vůle, jakož i jako službu druhým lidem, aby je vedli v Kristu ke společenství s Bohem*“ (ChL, 17). To je krásné a silné. Všichni můžeme být sjednoceni s Bohem každý den, a i když zrovna nemůžeme jít na mši svatou, tak můžeme být k Bohu obráčení.

Svatost znamená žít neobyčejným způsobem obyčejný život, proměňovat šedá a těžkosti každodenního života mocí Boží lásky a jeho světla, které nás zaplavuje a přichází proměnit svět. Je to náročné. Je třeba uvě-

domit si povolání ke svatosti a odpovědět na ně. Iniciativa pochází od Boha. A zároveň je to veliké dobrodružství, jak jednoho dne napsal velký francouzský spisovatel Bernanos: „*Naše církev je církví svatých. Kdo by nechtěl mít dost síly, aby se vypravil za tímto dobrodružstvím?*“ Svatost je dobrodružství. Mladí lidé milují dobrodružství, měli by tedy milovat i svatost. Vy, kteří jste pastýři mladých lidí, byste jim měli dodat chuť ke svatosti, říci jim, že svatost není něco nedostupného, ale že je to povolání pro každého z nich; že svatost není nějaký luxus, který je rezervován několika jedincům, jakési elitě, anebo jakási možnost, kterou si můžeme, anebo nemusíme vybrat. Jak nám II.VK důrazně připomíná: Svatost je povolání všech pokřtěných.

Svatost jako perspektiva pastorace

V Novo millennio ineunte nám Jan Pavel II. říká: „*Na prvním místě bez váhání předkládám perspektivu, kterou by se měla ubírat veškerá pastorační činnost: touto perspektivou je svatost*“ (NMI, 30). Říká, že všechny pastorační plány, i ty pro mládež, nemají žádný smysl, nejsou-li zaměřeny ke svatosti. „*Tento dar takzvané objektivní svatosti se nabízí každému pokřtěnému. (...) Toto úsilí se nevztahuje pouze na některé křesťany (srv. LG 40). (...) Připomínat tuto elementární pravdu a dát ji za základ pastoračních programů na začátku nového milénia by se mohlo zdát na první pohled jen málo účinné. (...) Vě skutečnosti vytvořit pastorační plán ve znamení svatosti přináší velmi závažné důsledky*“ (NMI, 30-31). Jan Pavel II. říká, že všechny naše pastorační plány, které budeme uskutečňovat, musí být zaměřené v perspektivě svatosti. A vezmeme-li vážně tuto pastorační směrnicí, není to teoretické či abstraktní, ale je to konkrétní a nese to s sebou důsledky.

Bůh má v úctě svobodu každého člověka, nikoho nebude nutit. Jsme všichni pokřtěni jako údy jedné církve, ale to neznamená, že máme všichni stejné povolání. Je právě tolik

povolání ke svatosti, kolik je lidských osob. To říká i Jan Pavel II.: „*Cesty svatosti jsou různé a uzpůsobené povolání každého člověka. (...) Nastal čas, kdy je třeba všem pokřtěným přesvědčivě předložit tuto „vyso-kou míru“ běžného křesťanského života*“ (NMI, 31). A papež ještě říká: „*Zároveň je evidentní, že cesty svatosti jsou osobní a vyžadují opravdovou pedagogiku svatosti, schopnou přizpůsobit se životnímu stylu jednotlivých osob.*“ (NMI, 31)

Světové dny mládeže podle mého názoru uvedly do života pedagogiku víry a společenství a myslím, že v pastoraci mládeže musíme uvést do praxe pedagogiku svatosti, která se bude adaptovat na jednotlivé osoby nové generace, jejich rytmus, jejich slabosti a přednosti. Uzavřu tuto úvahu citátem jiného světce, faráře arského, Jana Maria Vianneye. Mám moc rád tento jeho výrok, který tak pěkně vyjadřuje rozličnost povolání ke svatosti: „*Všichni svatí nejsou svatí stejným způsobem. Nejdou všichni po stejné cestě, přesto všichni dojdou na stejné místo.*“ Církev je jako dům s mnoha dveřmi a pastorace spočívá v tom, že umožníme lidem vcházet různými dveřmi. Nezáleží na tom, kudy vejdou, ale že dojdou k Ježíši Kristu a do církve.

Víme, že konečný cíl je věčný život, život v Boží přítomnosti – ráj. V pastoraci bychom měli více mluvit o věčném životě, o svatých, o svatosti nebeského království. Církev příliš dlouho zakrývala to, co nazýváme „posledními věcmi“. Už se nemluví o ráji, o pekle, o očistci, ale to je to podstatné! Způsob podání se musí přizpůsobit mladým, ale je to podstatné, protože nemluvíme-li o „posledních věcech“, o konečné fázi našeho života, tak naše cesta nemá žádný smysl. Když slavíme svaté v den Všech svatých, máme radost a jásáme ve společenství se všemi známými i neznámými, kteří se již radují v nebi z Boží přítomnosti a slávy.

Možná někteří z vás ztrácejí odvalu, jsou trochu smutní a říkají si: „*Vypráví tu pěknou*

pohádku!“ Ale já opravdu nejsem „mimo“! Neztrácejte odvahu. Svätý farář arský nám to jasně říká: „*Ne všichni svätí dobře začali, ale všichni dobře skončili.*“ Nikdy není příliš pozdě na cestu ke svätosti. Věřme, že důležité je, abychom se na ni vydali a dobře ji zakončili u Pána. A s mladou generací, za níž máme zodpovědnost, musíme sdílet tuto naději na Boží slávu, na Boží život.

Události letnic a misijní poslání

Jakožto pokřtění jsme povoláni ke svätosti, ale zároveň a ze stejného důvodu jsme jakožto pokřtění všichni povoláni, abychom byli misionáři. Vzpomeňte ještě jednou na klíčovou událost letnic. Podívejte se na Petra (ještě to nebyl svätý Petr) a na apoštoly. Na Zelený čtvrtek všichni utekli ze strachu ze židů, ze strachu ze smrti, všichni kromě svätého Jana. Po tři roky dával Ježíš katecheze Petrovi a apoštolům. Vysvětlil jim celý plán spásy, že byl poslán od Otce, že přišel dát svůj život, že se mu bude protiřečit, že nebude pochopen a že musí zemřít dříve, než vstane z mrtvých, a až vstane z mrtvých, tak sešle Ducha Svätého, dar zaslíbení. Oni rozumem všechno věděli, ale jeho katechismu se nenačili dobře. Pod křížem dostali strach a utekli. A ještě po Zmrtvýchvstání mají apoštolové strach, jsou zamčeni v domě a s Pannou Marií čekají, až Duch Svätý přijde, protože Ježíš jim předtím řekl: „*Zůstaňte v Jeruzalémě, modlete se, a dostanete sílu od Otce.*“ Před letnicemi byli neschopni vydávat svědectví, neschopni evangelizovat, neschopni sdílet svou víru.

V den letnic, když Duch Svätý sestoupil na Petra a na apoštoly, tak byli proměněni. Děje se dvojitý vnitřní pohyb: nejprve osobní. Duch Svätý je síla, ale především je světlo. Světlo, které jim dává porozumět věcem zevnitř, porozumět srdcem tomu, co Ježíš vysvětloval, ale čemu oni do té doby nerozuměli. Nyní se to objasňuje, a to je Duch Svätý. Duch Svätý je živá osoba. Začíná Petrovo obráče-

ní a začíná jeho cesta ke svätosti. Je zároveň obnoven zevnitř, získává novou sílu, odvahu, moc a začne hlásat evangelium, kérygma. V okamžiku je Petr díky Duchu Svätému schopen evangelizovat, vydávat svědectví se silou a odvahou.

Letnice jsou opravdovým vylitím Ducha Svätého. Nyní již apoštolům nic nemůže zabránit, aby se ujali hlásání evangelia do té míry, že je uvrhnou do vězení. A když stanou před soudem, je jim řečeno: „*My jsme vám zakázali hlásat radostnou zvěst.*“ Jaká je jejich odpověď? Jsou to obyčejní lidé, nemají žádné zvláštní vzdělání, jejich učitelem je Duch Svätý. Odpovídají: „*Nemůžeme mlčet o tom, co jsme obdrželi.*“

Žádná evangelizace a misie není možná, není-li zde nejprve osobní zkušenost s Kristem. Je to láska. Tohle mladí mohou pochopit. Často se zamilují, někdy až příliš snadno. Když jsme do někoho zamilovaní, je pro nás těžké nemluvit o osobě, kterou milujeme. Jsme-li opravdu zamilovaní do Pána Ježíše - on přece není nějaká idea, on je přítomen v našem životě - tak evangelizace není nic jiného, než že necháme své srdce přetékat štěstím, které máme z Kristovy přítomnosti, a podělíme se s ostatními o své důvody, proč věříme a doufáme.

Letnice jsou začátkem misijní činnosti církve. Předtím misie v zásadě nebyla. Misie skončí až na konci časů, až Kristus přijde ve své slávě. Čas mezi nanebevstoupením, odchodem Krista, a návratem Krista ve slávě, který nazýváme parúsie, tento čas, o němž nikdo neví, jak dlouho bude trvat, je časem církve. A je to také čas misie. Smyslem této doby je, aby evangelium bylo hlásáno.

Církev a misijní činnost jako tajemství

Tři základní texty o misijní činnosti od dob koncilu. Nejdůležitější koncilní text, jenž doplňuje Lumen gentium, je dekret o misijní činnosti církve Ad gentes. Ad gentes znamená „k národům“. Doktrinální

perspektiva tohoto textu je řeč o misijní činnosti jako o tajemství.

Velká novinka teologie církve v konstituci *Lumen gentium* spočívala v tom, že představila církev jako tajemství, tajemství Nejvyšší Trojice, lásky Otce, Syna a Ducha svatého, tajemství nekonečné lásky, která se vylévá na zem a odráží se na ní. To je zcela nové, objevuje se to na začátku *Lumen gentium*.

Paralela v *Ad gentes* je představa misijní činnosti jako tajemství. Nikoli jako něčeho, čemu nerozumíme, ale jako něčeho, co nepochází od nás, co má Boží, neviditelnou tvář. To nám pomůže pochopit, že misie není v první řadě nějaká činnost, technika nebo pastorační plány. V *Ad gentes* (2) se říká: „*Putující církev je svou podstatou misijnářská, protože odvozuje svůj původ z poslání Syna a z poslání Ducha Svatého podle plánu Boha Otce. Tento plán však vyvěrá ze „zdroje lásky“, z lásky Boha Otce. On je Počátek bez počátku, z něhož se rodí Syn a skrze Syna vychází Duch Svätý. Ve své nesmírné a milosrdné dobrotivosti nás svobodně tvoří a dokonce milostivě volá k tomu, abychom s ním měli společenství v životě i ve slávě.*“

Je důležité vnímat církev jako tajemství. Církev je jedna a nerozdělitelná. A církev je od svého počátku misijně zaměřena. Církev je poslání Otce i Syna i Ducha Svatého, které se předává dál prostřednictvím lidských bytostí, jako jsme my.

Ve veliké dějinné krizi církve, která byla po II. VK, navzdory všemu očekávání vydal Pavel VI. nádherný text **Evangelii nuntiandi - Hlásání evangelia** (Evangelizace v moderním světě). V mnoha věcech zašel velmi daleko. Trochu obnovil terminologii: koncil mluvil hlavně o misii, zatímco Pavel VI. dává přednost pojmu evangelizace. Co to znamená „evangelizovat“? Evangelizovat znamená hlásat Kristovu dobrou zprávu.

Pavel VI. na úplném začátku svého lis-

tu píše: „*Hlásání evangelia (...) je službou prokazovanou (...) celému lidstvu.*“ Říká, že evangelizaci nemůžeme vysvětlit ani definovat. Každá definice je příliš lidská a zjednodušující. Ale i tak nám Pavel VI. říká, že snažit hlásat evangelium našim současníkům je službou, kterou jim prokazujeme. Připomíná nám, že dobrá zpráva není jenom pro některé, ale že je pro všechny lidi. Stejně jako Pavel VI., tak i koncil se opírá o Písmo, opírá se o evangelium, o Ježíšova slova. Ježíšova poslední slova před jeho odchodem z tohoto světa jsou rozesláním apoštolů na misii. „*Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého*“ (Mt 28,19). „*Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen*“ (Mk 16,16). Radostná zvěst je tu pro celý svět, nezná žádné hranice, neboť spása je pro všechny, je všeobecná.

Třetí text, který toto všechno doplňuje, je text Jana Pavla II. **Redemptoris missio** – Poslání Vykupitele (O stálé platnosti misijního poslání). Po čem papež touží, když uveřejňuje tento text? Touží po oživení misijního zápalu církve. Jan Pavel II. si uvědomuje stav a rozvoj ostatních náboženství, Islámu, východních náboženství a sekt. Křesťané mají tendenci se vzdávat. Misionářský zápal ochladl a papež říká, že takto to skončit nemůže. Vrací se k myšlence misie „ad gentes - misie „do daleka“, kam by poselství evangelia mělo být nesené, aby církev zapustila kořeny v zeměpisných šířkách a v kulturních a duchovních oblastech, kde evangelium zatím chybí.

Tento text velmi posiluje ve víře a povzbuzuje k misijní činnosti. Připomíná nám, že ten první, kdo je evangelizován, je misionář. V prvním článku Jan Pavel II. říká: „*Víra zesílí předáváním!*“ Pokud jsme my sami učinili zkušenost přímé evangelizace na ulici nebo někde jinde, tak na začátku máme trochu strach a ostýcháme se, ale když máme příležitost podělit se o svou víru, cítíme velikou

radost a sílu a jsme ti první, kdo jsou evangelizováni.

Proč jsou všichni pokřtěni povoláni být misionáři?

Skrze tři citované texty se nám připomíná, že misie není něco dobrovolného, nadbytečného, že to není jen nějaký doplněk církve. Misie tvoří součást samotné povahy církve. Církev je ze své přirozenosti misionářská. Když jsme na misii, jsme posláni církví. Nikdy se nejedná o „mou misii“. Je to misie církve. Latinské slovo *mittere* znamená poslat. Na misii mne jménem církve posílá můj farář nebo biskup. Je velmi důležité, abychom si uvědomili, jaká je hluboká podstata veškeré misionářské činnosti, a vždy ji napojili na neviditelné tajemství církve. Církev je v první řadě odleskem a výrazem Nejsvětější Trojice. V *Ad gentes* (3) se také říká, že se jedná o poslání Syna: Bůh se rozhodl vstoupit do lidských dějin novým a definitivním způsobem tím, že poslal svého Syna v našem těle. „*Ježíš Kristus byl totiž poslán na svět jako pravý prostředník mezi Bohem a lidmi.*“ Přišel, aby všem přinesl spásu.

Jsou tedy tři důvody misijní činnosti: první je, že je to odraz Nejsvětější Trojice, druhý, že Kristus je jediný prostředník, a třetí důvod je, že církev je od přirozenosti katolická. Ne ve smyslu římských katolíků, ale ve smyslu univerzality, neboť jestliže Kristus založil církev, bylo to proto, aby v ní shromáždil všechny lidi bez výjimky. Není větší univerzalita než shromáždění všech lidí. A katolicita církve bude úplná na konci časů, v eschatologické perspektivě, to znamená na konci lidských dějin, až se čas naplní.

V *Ad gentes* (9) je vysvětlen eschatologický ráz misijní činnosti: „*Misijní činnost se tedy rozvíjí v časovém rozpětí mezi prvním a druhým Pánovým příchodem (...). Neboť dříve, než Pán přijde, je třeba hlásat evangelium všem národům.*“ Je to třeba, je to nutné! Je to odkaz na Mk 13,10. Text to ještě upřesňuje:

„*Misijní činnost není nic jiného a nic menšího než zjevování – epifanie – Božího plánu a jeho naplňování ve světě a v jeho dějinách.*“ Epifanie, to je vrchol, naprosté dovršení plánu spásy, a to je hlásání radostné zvěsti.

Církev je tedy misijní ze své přirozenosti. Pavel VI. i Jan Pavel II. nám říkají, že misie je základním a podstatným (esenciálním) posláním církve. Říkají důležitou věc! Neboť slovo esenciální má dva významy: nejprve obvyklý smysl tohoto termínu v běžném jazyce - esenciální věc je věc životně důležitá, hlavní, přední, nutná. Uvedme příklad: Abychom mohli žít, je nutné se čas od času vyspat. Je nutné také pravidelně pít. Je to esenciální, protože je to nezbytné. Ale ti, kdo trochu studovali filosofii, ví, že esence věci je její podstata. Když tedy Pavel VI. říká, že misie je pro církev esenciální, zdůrazňuje, že misie tvoří nedílnou součást podstaty církve, že není vnější vzhledem k podstatě církve. Církev a misii nelze oddělit.

Jak se stát misionářem?

Všichni jsme povoláni být misionáři, protože jsme všichni pokřtěni. A pokud nejsme misionáři, nejsme věrní povaze a podstatě svého křtu. Být pokřtěn znamená být misionářem. Každý pokřtěný, ať je mladý nebo starý, ať je zdravý a ve formě anebo unavený, musí hlásat evangelium a dělit se o svou víru jakýmkoli způsobem.

Jak tedy být misionářem konkrétně, v našem životě? Přece tím, že žijeme z Ducha letnic! Žijeme z moci Ducha Svatého. Jiný způsob není. Pavel VI. i Jan Pavel II. nám připomínají, že misie je těsně spjata s událostmi letnic. Zjevovat Krista a jeho evangelium těm, kteří ho neznají - právě to, co se stalo ráno na letnici, je základním programem, který církev přijala od svého zakladatele. Pavel VI. nám říká: „*A skutečně, teprve po sestoupení Ducha Svatého o letnicích se apoštolové rozešli na všechny strany, aby zahájili velké dílo hlásání evangelia v církvi.*“ Je to

tedy opravdu dílo Ducha letnic až do konce časů, s jistotou hlásat evangelium vhod i nevhod.

Misie, evangelizace jsou opravdu nejprve svědectví života, protože našim slovům dává věrohodnost. Zvláště mladí lidé potřebují vidět soulad mezi tím, co říkáme, a naším životem. Svědectví života je tedy zcela nezbytné. Ale zároveň nám Pavel VI. i Jan Pavel II. říkají, že není evangelizace, není-li výslovné hlásání evangelia. Tak či onak, evangelizace v sobě zahrnuje hlásání slovem. A to je možné jen v Duchu Svatém, o němž Pavel VI. říká, že je hlavním činitelem evangelizace. Co to znamená, že je hlavním činitelem evangelizace? Duch Svatý nás pobízí k hlásání evangelia, ale také v hlubinách vědomí umožňuje přijmout a pochopit slovo spásy. Když si netroufáme evangelizovat, tak právě tehdy se svěřme Duchu Svatému. Před každým trochu náročnějším úkolem se svěřme Duchu Svatému, aby nám dal pravá slova, pravou lásku a správné postoje, potřebnou sílu a aby také otevřel srdce toho, na koho se obrátíme.

Život v Duchu nás vede k tomu, abychom naslouchali Pánu a za všech okolností jej vzývali. Pavel VI. nám důrazně praví, že moc Ducha Svatého překonává veškeré techniky evangelizace: *„Různé evangelizační metody jsou jistě účelné, ale ani ty nejdokonalejší z nich by nedokázaly nahradit tajemné působení Ducha Svatého. Ani ta nejdůkladnější příprava bez něho nic nesvede. Bez Ducha Svatého nezapůsobí na lidského ducha ani ta nejpřesvědčivější dialektika. Bez něho se ukazují prázdná a bezcenná i ta nejpropracovanější sociologická a psychologická schémata“* (Evangelii nuntiandi, 75). Lidské slovo, i když je moudré, tak nezásáhne srdce a nikoho nepřesvědčí, ale lidské slovo vložené tajemným způsobem mocí Ducha Svatého se bude dotýkat srdce druhého člověka a umožní mu porozumět, co my sami nemůžeme dát pochopit.

Evangelizovat se tedy podle mne má tak, že bez přestání žijeme v moci Ducha a zbavujeme se různých překážek, které nám v evangelizaci brání. Misijní činnost není v protikladu s mezináboženským dialogem, protože svoboda znamená respektovat to, co druzí chtějí, ale zároveň jim také hlásat. Když tedy hlásáme, musíme druhému člověku naslouchat. Stejně jako jsme všichni povoláni ke svatosti, protože jsme pokřtěni, dostali jsme moc Ducha Svatého a jsme bez ustání povoláni nechat se Duchem Svatým obnovovat, jsme také všichni povoláni být misionáři.

Skončil bych citátem Jana Pavla II., který dobře spojuje tyto dva prvky - svatost a misijní činnost - a říká nám, že pravý misionář je svatý. *„Povolání k misiím pochází z povolání ke svatosti. Každý misionář je pouze tehdy opravdový misionář, jestliže se dá na cestu svatosti. (...) Univerzální povolání ke svatosti je úzce spojeno s univerzálním povoláním k misijní činnosti: každý věřící je povolán ke svatosti a k misím“* (RM, 90).

*P. Francis Kohn,
jeden ze zakladatelů Komunity Emmanuel,
kněz pařížské arcidiecéze,
koordinátor Světových dnů mládeže v Paříži,
1997 - 2001 rektor baziliky v Paray-le-Monial,
v letech 2001-2008 zodpovědný
za Sekci pro mládež Papežské rady pro laiky,
od roku 2009 působil v exercičním domě
u poutního místa L'Ile-Bouchard
(arcidiecéze Tours),
postulátor beatifikace Pierra Goursat*

OBNOVA KŘESTNÍ MILOSTI PODLE JAN 9,1-41

Určitě dobře víme, že liturgická čtení jednotlivých nedělí nejsou vybírána náhodně. To platí samozřejmě celoročně, ale v postní době asi zvlášť. Zejména čtení letošního cyklu „A“ jsou pak zaměřena tak, aby katechumenům pomohla v závěrečné fázi jejich přípravy na křest a nám, už dávno pokřtěným, zase k přípravě na obnovu našeho křestního vyznání taktéž o velikonoční vigílii.

Proto možná nemusí být na škodu se ještě jednou zastavit nad evangeliem čtvrté neděle postní, té radostné postní neděle Laetare, a třeba i na jeho základě si znovu položit otázku, v čem by tedy měla spočívat obnova našeho křtu. Vždyť evangelium o uzdravení slepého u rybníka Siloe z deváté kapitoly Janova sepsání evangelia, jedna z nejpůsobivějších metafor křtu v celém Novém zákoně, bylo určité i proto vybráno, aby nám i v naší přípravě pomohlo.

Ten člověk z evangelia je slepý od narození, nemůže za to, a přesto je slepý a jako slepý netouží asi po ničem jiném víc, než aby viděl, aby viděl svět takový, jaký je, se vši jeho krásou, se vši jeho barevností, aby viděl, odkud a kam jde i on sám. Slepota jeho očí – a v tom spočívá ona metaforičnost evangelijního příběhu – je však zároveň obrazem slepoty ještě skutečnější a horší, než je slepota očí, slepoty lidského nitra, lidské duše, slepoty, která přestala rozeznávat dobro a zlo, pravdu a lež, protože přestala vidět Boha. Tedy slepoty, do které díky porušitelnosti dědičným hříchem upadá každý člověk (a v tomto smyslu bez vlastního přičinění: Jako první nezhrěšil ani on, ani jeho rodiče, ale kdesi na úsvitu dějin první lidé, když začali být lidmi, a tak hřích vstoupil do lůna lidské přirozenosti). To je slepota, která postihla celý lidský rod, která postihuje každého člověka přicházejícího na tento svět a která navíc jen roste hříchy jednotlivců i celé společnosti.

Slepec z evangelia se ale setkává s Kristem, který si ho (možná jakoby náhodou) všimne. Kristus se nejprve blátem ze země a slinou svých úst dotkne jeho bolavých a slepých očí, pak ho pošle obmýt se do rybníka Siloe, a slepý najednou vidí. I toto je zároveň obrazem ještě důležitějšího setkání a uzdravení, které otevírá nejen oči těla, ale právě oči duše, tedy obrazem veškerého setkávání se s Kristem v křesťanství, s Kristem, který se také dotýká bolavých míst člověka poukázáním na jejich příčinu – hřích - a který tato místa uzdravuje tím, že hřích odpouští. Obmytí v rybníce není pak ničím jiným než obrazem obmytí křestního, kterému ostatně, je-li člověk křtěn jako dospělý, předchází předkřestní obřad „Otevři se“. Neboť první, co křesťanství ve křtu dává, je přeci právě otevření očí. Člověku se na základě odpuštění hříchů a vnitřního zdokonalení jeho lidství (to jsou dva základní účinky křtu, ono pokřestování či zbožštění, jak křestní proměnu rádi nazývali staří církevní Otcové) otevrou oči. Člověk najednou lépe rozeznává dobro a zlo, vidí Boha a vidí najednou i sílu ve svém nitru zlu se postavit a nechat růst lásce. A navíc z toho má velikou radost.

Jinak řečeno, jeho tři základní potenciality, které z něj dělají člověka podle Božího obrazu, totiž schopnost poznávat (jako obraz Boha-Otce), schopnost volit (jako obraz Boha-Syna) a schopnost mít vztahy (jako obraz Boha-Ducha), které jsou právě hříchem zatemnělé (lidské poznání se často nechává

svést klamem a mamem a místo pravdy poznává lež, lidská vůle je slabá a často volí zlo místo dobra a v našich vztazích místo lásky a milosrdenství vládne sobectví a zášť), tak tyto tři potenciality, tři mohutnosti člověka se najednou proměňují.

Lidský rozum najednou lépe poznává pravdu, a to i pravdu Boží (té více věří), lidská vůle snadněji a s větší lehkostí volí dobro (a tak má naději, že má smysl se o ně snažit) a v lidských vztazích začne být více lásky. V tom by mělo spočívat ono praktické (živé) křesťanství, ona přítomnost Boží proměňující naše nitro a naše životy. Na základě zkušenosti takové proměny bychom měli i my dojít k přesvědčení o Božském původu jejího dárce, totiž k vnitřní jistotě, že Kristus je v pravdě Boží syn a křesťanství tak Božím dílem.

Slepce z evangelia totiž dobře věděl, kdo mu navrátí zrak. Byl to Kristus, kterého pak na základě radosti ze svého nového vidění postupně, i navzdory veškerému masivnímu vyvracení ze strany svého okolí, rozpoznal nejen jako člověka, ale jako očekávaného Mesiáše. A tuto radostnou jistotu mu už nikdo nevzal. Stejně tak každý z nás, kdo díky Kristu Pánu prožije takovou vnitřní proměnu, nemůže nedojít podobné vnitřní jistoty, že tato proměna není jen z něj, ale že je Boží. Právě tato zkušenost vnitřní proměny, navíc provázená radostí z poznání Boha a jeho zákona (řádu dobra a zla), prostě to, co by s námi mělo křesťanství udělat, se i pro nás má stát tím nejjistějším potvrzením pravosti naší víry, které nám nikdo nemůže vzít. Navíc potvrzením nejen pro nás ale i pro celý svět, tak jako slepcovo uzdravení mělo být znamením pro ty, kteří ho viděli. Vždyť ostatně i Kristus Pán sám říká, že právě podle ovoce se pozná skutečnost a přítomnost jeho království.

Není však toto vše jen krásný, ale poněkud utopistický obraz? Je skutečně pravda, že by

nás naše křesťanství opravdu takto vnímatelně proměňovalo, že bychom stále pravdivěji poznávali, stále lépe volili a ve vztazích měli stále více lásky? Popravdě si asi mnozí musíme přiznat, že tomu často až zas tak úplně není, nebo rozhodně aspoň ne tak, aby nám to dodávalo neoblomnou víru a našemu okolí takové svědectví, že by se do našich kostelů jen hrnuli. Ale proč tomu tak je?

Odpověď na tuto palčivou otázku je vlastně docela jednoduchá, skoro by se chtělo říci až banální. Ono totiž platí, že vlité ctnosti víry, naděje a lásky nacházené ve své dějinně největší možné plnosti v křesťanství a zvláštěním způsobem ve křtu (a potažmo pak v ostatních svátostech) sice jsou darem Božím dávaným zcela bez našich zásluh, ale účinnost, životnost a plodnost těchto darů vždycky vyžaduje i naši spolupráci. Aby totiž k naší (křestní) proměně došlo, musíme i my chtít se změnit. Musíme chtít poznávat pravdu o Bohu a jeho zákonu, chtít volit dobro spočívající v prospěchu Božího království a druhých lidí a ne jen v prospěchu vlastním, a především chtít, aby v našich vztazích (v našich rodinách, v našich farnostech, našich společenstvích, prostě všude tam, kde žijeme) vládlo stále méně zášti a sobectví a stále více lásky a milosrdenství. Teprve toto vědomé chtění totiž otevírá naše nitro pomoci Boží (nám ve křtu dané), aby pak naše snaha i o konkrétně vnímatelnou proměnu života měla naději na úspěch. A tuto pomoc, pomoc Ducha Svatého k víře, naději a lásce proměňující naše poznání, naši volbu a naše vztahy, tuto pomoc nám Bůh chce dát (na rozdíl třeba od jiných darů) vždy, kdykoli ji hledáme.

A tak se zdá, že právě dospět k tomuto chtění a k z něj plynoucímu otevření se Boží pomoci a k následné snaze o spolupráci s ní je tím nejdůležitějším úkolem celé postní přípravy na obnovu křestní milosti o velikonoční vigílii. Ostatně toto by se mělo stát

i smyslem celého našeho duchovního života a v něm sílu čerpající celoživotní snahy, a proto i nejdůležitějším obsahem našich každodenních modliteb: „Pane, dej, ať více věřím, doufám a miluji, abych lépe poznával tebe a lépe rozeznal pravdu od lži, abych snadněji volil dobro, a to i tehdy, když mne to něco stojí, a především, abych miloval, uměl sám sebe dávat tobě i druhým lidem, protože jen tehdy jsem skutečně člověkem podle tvého obrazu a podoby, jen tehdy mám naději, že svůj život nepromarním.“ Vždyť k čemu jinému jsme se narodili než ke slávě Boží

a službě lidem? Právě proto, abychom toto životní poslání naplnili, je zde pro nás slabé a jinak toho neschopné lidi Kristus a celé jeho křesťanství.

Až tedy Kristus o velikonoční vigílii kolem nás půjde jako kolem slepce v evangeliu, třeba na něj zkusme upřímně zavolat: „Pane, dej mému rozumu víru, mým dobrým volbám naději a všemu pak lásku.“

A vlastně nejen o velikonoční vigílii...

*P. Jan Houkal,
farář v Brandýse nad Labem*

BYL JSEM POKŘTĚN

*V roce křtu jsme několika mladým lidem položili otázku: „Byl jsi pokřtěn...“
Co to pro tebe znamená?*

Byla jsem pokřtěna jako miminko téměř před třiceti lety. Pro mé rodiče to byla jen tradice bez motivu další výchovy ve víře. Křtem mi Bůh daroval nový život a začal ve mně skrytě působit. Bůh žil ve mně, a já to nevěděla. Zjistila jsem to až ve třinácti letech, kdy babička přemluvila mé rodiče, abych společně se svými sourozenci začala chodit na hodiny náboženství. Babička se celé ty roky modlila za dar víry pro naši rodinu a věřím, že v přímluvě pokračuje i teď, v nebi.

Žasnu nad tím, že jsem tenkrát neměla žádné předsudky vůči křesťanství i jiným náboženstvím. Táhla mě jakási zvědavost, touha zjistit, jestli ti křesťané náhodou nemají pravdu. Žila jsem šťastné dětství i šťastnou pubertu. Ale ve chvílích velké radosti či velkého smutku jsem se toužila obrátit na někoho, kdo mi opravdu porozumí.

Od třinácti let jsem tedy začala objevovat víru. Dnes jsem velmi vděčná za lidi, které mi Pán tenkrát poslal do cesty – našeho faráře, další kněze, katechety a mladé lidi, se kterými jsme kromě hodin náboženství jezdili na víkendové akce, tábory... Tam jsem se učila modlit a prožila, co je křesťanské společenství.

Setkání s živým Bohem, který je ve mně, jsem poprvé prožila při prvním svatém přijímání ve čtrnácti letech. V tom okamžiku jsem věděla, že mě nic nevytrhne z Boží náruče, a řekla jsem Bohu své „ano“. Boží milost darovaná mi ve křtu ve mně začala naplno působit. Cítila jsem, že s vírou se můj život postavil na pevné základy. Věci dostaly novou hloubku a smysl. Plněji jsem začala prožívat radost a štěstí. Získala jsem bratry a sestry a stále víc si uvědomuji, že je opravdu potřebuju, že nemůžu za Kristem kráčet sama...

Den za dnem hlouběji pronikám do toho tajemství života z víry, do té veliké radosti, že patřím Bohu a Bůh patří mně. A v téhle radosti, která není závislá na okolnostech, znovu říkám Bohu „ano“, „věřím“.

Veronika

Když chci napsat své vlastní svědectví o křtu, moje paměť mi moc nepomáhá, jelikož si to nepamatuji. Pamatuji si jen první svaté přijímání a biřmování. Jak je to v katolické církvi běžné, tak jsem byla pokřtěná jako malé dítě. Měla jsem svoji kmotru a svého „Jana“ - kněze. Často jsem se na svůj křest ptala mých rodičů. Rozhodnutí mých rodičů, že mě chtějí nechat pokřtít, bylo nejdůležitější. Při výuce náboženství jsem se dozvěděla, že křtem se stávám křesťanem, že je to svátost a díky tomu se osvobodím od prvotního hříchu a zlo na mě přestane mít účinnost. Dábel se údajně vody bojí, protože mu zneškodní pod kotlem plamenné ohniště. :-) V tu dobu jsem byla nemluvně. Moc jsem toho nenamluvila ani jsem do toho mým rodičům nemohla mluvit, ale byl to pro mě určitě velký dar od Boha. Když vidím, jak se křtí jiná miminka, tak jsem si musela trošku při polévání či ponoření do studené vody správně dětsky zvukově postěžovat a možná i zabrečet. :-) Jsem šťastná, že jsem pokřtěná.

Jana

Pocházím z nevěřící rodiny, která byla sportovně založená, a tak jsme často jezdili někam do hor, na vodu, na kola, až do mých jedenácti let, kdy se moji rodiče rozvedli. Má starší sestra se odstěhovala za školu a já zůstala doma jen s mámou. V patnácti letech jsem si dala první pivo brčkem a zjistila, jak je vše najednou veselejší a jednodušší. A tak začalo mé další období. Svůj každodenní čas jsem už netrávila sportem, ale v hospodě u piva s novými kamarády. Všechno šlo stranou - škola, koníčky, zásady - a já se cítila šťastná. Ve skutečnosti jsem se stávala stále více závislá na alkoholu a ani si neuvědomovala, že bez něj už pomalu neumím řešit situace všedního života. Má sestra se mezitím „obrátila“, domů skoro nejezdila, a když ano, tak mluvila „divně“, začala se oblékat „divně“. Doma jsme si všichni mysleli, že se zbláznila. Za pár týdnů mi mělo být osmnáct a já si říkala, že si konečně budu moci dělat, co chci, vracet se domů, kdy chci, prostě užívat si.

A tak jsem se dočkala svých osmnáctých narozenin, pořádně je oslavila a na druhý den se šla se sestrou a jejím manželem, kteří přijeli na návštěvu, projít. Nahlídli jsme do synagogy, kolem které jsme procházeli. Z krátké prohlídky se stala několikahodinová návštěva. Já tam jen stála a s nezájmem poslouchala jejich debatu s mladým průvodcem o Bohu. Pak jsem jednou potkala onoho průvodce někde na diskotéce, a protože jsem už měla „veselou náladu“, šla jsem ho jen tak ze srandy pozdravit. Stala se z toho dlouhá debata (to už mluvil hlavně on) a aniž bychom se domlouvali, každý týden jsme se jakoby náhodně potkávali a v debatách pokračovali. Už to nebylo jako dřív, kdy jsem se posmívala mým věřícím spolužačkám a nechtěla o Bohu nic slyšet. Najednou ve mně byla touha vědět víc.

V této době za mnou jednou večer přišla mamka, že sestra s komunitou, ve které byla, odjíždí na týden na jedno poutní místo a jestli nechci jet také. Mamka mi to však ze strachu, abych nejela, řekla až večer před odjezdem. Vůbec nevím proč, ale chtěla jsem moc jet, a to i přesto, že jsem nikoho z té komunity neznala, o Bohu skoro nic nevěděla a ani jsem nevěděla, co jsou poutní místa. Tu noc jsem do pozdních hodin brečela a stejnou noc se sestře zdálo, že jsem se obrátila. Aniž by mi to řekla, celou pouť za mě obětovala a modlila se za mé obrácení. Věřím, že změny, které se ve mně začaly dít, mi tímto vymodlila.

Na mé cestě ke křtu mě ovlivnilo více věcí, jako např. první prožitek blízkého setkání s Bohem na sv. Hostýnu s mohutným deštěm, který pro mě byl něco jako duchovní křest. A hlavně člověk, díky kterému se obrátila má sestra. Tento člověk jezdil skoro dva roky třikrát týdně 50 km tam a zpět, aby se s námi modlil a mluvil o Bohu. Nic po nás nechťel, jen stále

dával. Dával duchovní stravu a touhu po Bohu. Kolikrát přijel tak unavený, že u mluvení usínal, ale téměř vždy přijel. Postupem času jsem v jeho jednání začala spatřovat Boží lásku a to, jak se Bůh chová k nám.

A tak jsem ve své farnosti poprosila o křest a začala chodit na přípravu, která trvala rok a půl. Vedla jsem ale stále takový dvojí život, život v kostele a život v hospodách. Neměla jsem sílu opustit kamarády a všeho nechat a hlavně jsem to ze začátku ani nechtěla. Až nějaký měsíc před křtem, když už jsem cítila, že to tak nejde, jsem poprosila Boha o pomoc a dostala milost ze dne na den všeho nechat.

Kdyby mi Bůh hned na začátku řekl, že chce, abych přestala pít, opustila kamarády, změnila své chování a vlastně celý život, asi bych to nikdy neudělala, ale On byl a chodil všude se mnou, miloval mě a čekal, až spatřím jeho lásku.

Martina

Jsem pokřtěn.

Bůh mě zavolal jménem a zná se ke mně.

Jsem pokřtěn.

Cokoli mi mohou vzít, o všechno připravit, ale tohle ne. O křest mě nikdo neokrade, nikdo mi ho neodejme, nikdo neupře. Ať se se mnou stane cokoli, jsem a budu pokřtěn – na doživotí a ještě dál.

Jsem pokřtěn.

Věčnost se prolomila do času kvůli mně. Boží moc se dotkla mé lidské bezmoci.

Jsem pokřtěn.

Kristus je dobrý pastýř, který zná své – a já patřím mezi ně. Kristus dává život za své bratry – a já patřím mezi ně. Kristus pozvedá všechny k sobě – a já patřím mezi ně. Kristus dává lidem své tělo a svou krev k jídlu a pití – a já patřím mezi ně. O každé milosti, o všem dobru, které Bůh poskytuje církvi svého Syna, mohu říci: i já mám na něm podíl.

Jsem pokřtěn.

Patřím ke Kristovu tělu, jsem součástí církve. Jsem pokřtěn stejným křtem jako světci dvaceti století, jako miliony katolických křesťanů na celém světě. Nemusím říkat „já“, mohu říci „my“.

Jsem pokřtěn.

Co mohu chtít víc?

Zdeněk

Ty, jenž jsi stejné podstaty s Otcem i Synem, neomylné zřídlo věčného Bytí,

Tys dal dnes v Jeruzalémě vytrysknout živé vodě.

Duchu Boží, smiluj se.

Ty, jenž jsi Stvořitelem s Otcem i Synem,

Ty, díky němuž se zrodili živočichové, kteří přebývají ve vodách,

Tys dnes přivedl z vody k životu Boží syny,

Duchu Boží, smiluj se.

Ty, jenž sdílíš slávu Otce i Syna a zkoumáš hlubiny Boží,

Tys dnes učinil moudrými ty, kdo jsou blázny před tímto světem.

Duchu Boží, smiluj se.

(z obřadu křtu arménské církve, in Maria Campatelli, Křest, str.110)

CO PRO TEBE ZNAMENÁ/ZNAMENAL JAN PAVEL II.?

Dne 1. května byl papežem Benediktem XVI. prohlášen za blahoslaveného Jan Pavel II. Několika lidem jsme položili otázku, která je v názvu tohoto příspěvku.

Já sama jsem zažila papeže třikrát; asi nejnezapomenutelnějším zážitkem pro mě bylo jeho setkání s námi mladými na Svatém Kopečku. Jan Pavel II. na mě působil jako člověk nesmírně milý, laskavý, s jiskrou humoru v oku, s pohledem otce, který hluboce miluje nás - své děti. Cítila jsem, že je mi blízký, že je to můj otec. Takže mě ani nepřekvapuje, že ve svých poselstvích a promluvách tolik mluvil o lásce. On o ní nejen mluvil, ale jak jsem ho mohla poznat - on lásku skutečně žil. To bylo pro mě na něm nejvíce oslovující. A myslím si, že tak to prožívala spousta mladých a že to nešlo jinak, než že jsme ho měli taky rádi.

Když pak Svatý otec zemřel, bylo mi smutno, jako by mi zemřel někdo blízký. Ten smutek trval celý týden až do jeho pohřbu, který jsem měla to štěstí sledovat v televizi (v práci jsem měla zrovna volno). A zajímavá věc - po skončení pohřbu, na kterém se větrem zavřela kniha na papežově rakvi - jako by se uzavřela jedna kapitola mého života, spojená s pocitem, že někde v Itálii žije někdo, kdo pro nás mladé takřka dýchá. Ten pocit bezpečí, že pozemská církev má pastýře, na kterého se může vždycky spolehnout, mě provázel celým mládím. Pokud člověk nemá dobrý vzor, tak to sám daleko nedotáhne. Díky Bohu za Jana Pavla, který se stal vzorem pro tolik (nejen) mladých lidí!

Helena

Jan Pavel II. je člověk, na kterého se nezapomíná. Myslím, že jeho návštěva u nás se dotkla srdcí milionu lidí - a to i těch nevěřících. Byla jsem tehdy na Letné a nikdy na to nezapomenou. Jeho promluva byla mnohokrát přerušena nadšeným, bouřlivým potleskem. Slzy nám tekly proudem a byli jsme TAK šťastní. Jeho smrt jsem oplakala, jako by mi umřel někdo z rodiny, někdo velmi blízký. Ano, Jan Pavel II. byl mému srdci velice blízký. Nebudu říkat, měla jsem, ale mám ho moc ráda! Myslím, že právě na něj se hodí slova: „Jsou lidé, na které nikdy nezapomeneme, protože stopa, kterou zanechali, tolik září.“

Václava

Když byl papež Jan Pavel II v roce 1997 v České republice, tak jsem byla ještě malý cvrček. Mladí lidé z naší farnosti jeli tenkrát do Hradce Králové, rodiče se k nim přidali a jeli jsme s nimi. To bylo moje první setkání s ním. Tehdy mluvil moc krásně a byla tam skvělá atmosféra. Když jsem se dozvěděla, že zemřel, tak jsem byla smutná. V tom roce totiž mělo být setkání mládeže v Kolíně nad Rýnem, kam jsem jela. Tohle setkání bylo pak setkání dvou papežů, protože se na Jana Pavla II. hodně vzpomínalo. Díky Bohu za to, že nám ho dal.

Jana

Jan Pavel II. byl pro mě člověk, který přinášel pokoj, smíření a jednotu. Měl otcovské srdce a lidé to cítili.

Veronika

SVATÁ ANEŽKA PŘEMYSLOVNA

Homilie při zahájení oslav 800. výročí narození Anežky Přemyslovny v kostele sv. Františka u Karlova mostu dne 2. března 2011.

Dnešní den (2. březen) je Anežčiným úmrtním dnem. Klariska Anežka Přemyslovna patří k těm, za které nesloužíme requiem. V její úmrtní den oblékáme bílá roucha, barvu nevinnosti, nevěst, sněhu, barvu výsostného ticha a zářivé radosti. Anežka ovšem 2. března skutečně zemřela a není od věci zamyslet se nad smrtí. Čeho jste se lekli? Smrt patří k životu, ne život ke smrti. Přemýšlet o ní znamená přemýšlet o životě, o jeho zrání a naplnění.

Anežka zemřela za plného vědomí vysílením a hladem. Smrt vstoupila tiše, váhala. Věděla, že tato Přemyslovna má zemřít vzpřímena, jako vstojí umírají stromy. Dlouho již pilovala hladem pevný kmen jejího života. Teď však nevěděla, kam přiložit své nástroje. Kam vetknout čepel srpů, když Anežka neznala polovičitost. Její ano neznamenal nějaké možná, uvidíme, její ne neznamenal občas ano. Ano bylo ano, ne bylo ne a její sliby byly míněny bezpodmínečně a navždy. Co měla smrt uchopit a strhnout? Tvář byla bez masky a bez příkras. Hledala nějaké místo vypjaté, a proto zeslabené shrbením či pokroucením. Nenalezla. Nebyla nezkušená a poznala, že útok je zbytečný a není co zbourat. Život už byl plně proměněn. Jejím úkolem tu bylo jen označit Bohem určený okamžik. Jako když dítě hopká přes švihadlo, tak lehce se Anežka přenesla přes hranici pozemského a věčného žití. Už dávno to pro ni nebyl žádný předěl. Sestry na stráži lásky u jejího lůžka se na okamžik rozestoupily a smrt vyšla. Odvedla své řemeslo, neodnášela si nic. Co bylo prožito, vzít nemohla, co bylo

dávno rozdáno, už tu nebylo. Nebylo tu nic, Anežka už skoro ani tělo neměla. Měla smrt uchvátit světlo? Anežčino světlo? To patří sestřám a českému království. Smrti – kde je tvůj osten?

Položme si otázku, jak je to s námi. Kéž bychom byli jako malé děti, které si dají na hlavu ručník a myslí, že je nevidíme, protože přestanou vidět nás. Kéž by! Naše společnost nechce vidět smrt. Přitom je smrtí zcela ovládána. Naše požívačná společnost oddané slouží smrti, protože sloužit životu je nám zatěžko. Pokrytci! Říkáte: Nejsme jako naši dědové a otcové, kteří zabíjeli z nenávisti ve válkách a věznicích. My jsme humanističtí a dbáme o politickou korektnost, aby se něco takového nemohlo dít. Pokrytci! Zabíjíte z pohodlí a ze soucitu. Počaté dítě by vám komplikovalo plány. Proč by se starý člověk měl trápit? V politické korektnosti zavíráte oči před vlnou zla a ochranou míru chystáte nové „Mnichovy“, „únory“ a všechno, co pak přijde. Běda vám.

Co odpovíte, až vám Boží soudce řekne: Chtěl jsem se narodit, zabránili jste mi, toužil jsem spatřit ještě jedno svítání, milosrdnou injekcí jste mi znemožnili procitnout. Víím, co řeknete. Nic takového v evangeliu není. Ani nejobratnější advokát, který dovedl pokroutit kdejaký zákon ve váš prospěch, vám nepomůže. Nezabiješ je vytesáno už na deskách Mojžíšových. Žádné průtahy, žádná odvolání ani do Brna, ani do Haagu, ani do Štrasburku neodvrátí od vás Boží soud. A bude nám hůř než těm, o nichž jsme četli, protože ti se alespoň divili.

My však z odporného zločinu děláme laskavou službu. Proč to děláme? Protože se panicky bojíme smrti. Říkáme smrti: „*Jak hořká jsi.*“ Úměrně tomu, jak sladký chceme život. „*Smrti, jak těžká jsi.*“ Tak, jak lehký chceme mít život. Vsadili jsme na požitek, moc, slávu, majetek. To všechno vám smrt vyrve. A proč k tomu nutně dochází? Protože život takto pojatý nedává smysl. Bylo by pro vás dobré, kdyby beze stopy zmizel. Jenže život nelze zničit, ani největším milovníkům smrti se to nepodaří. A tak ustrnete ve svém nesmyslu. Bude vás ohlodávat závist. Uvidíte zpívající anděly, ale slyšet budete cynický

výsměch ďábla, budete cítit vůni hostiny, ale neokusíte ani sousto, protože jste na stůl života nepoložili žádný obětní dar.

Vypráví se, že sestra Anežka vícekrát poklekla před druhou sestrou a prosila, aby prominula, že jí pravdu neřekla laskavěji. I já vás o to prosím. Vyjděme statečně do noci, která tísní celou Evropu, a pokusme se navracet lidem ztracený smysl života, povzbudit každého, kdo se statečně brání beznaději. Stopy Anežčiny ať vás vedou, její štědrá dlaň ať vás chrání.

Prof. Petr Piňha

NÁRODNÍ POUŤ 18. ČERVNA 2011 KE SVATÉMU JANU NEPOMUKU NEUMANNOWI

Mons. Jiří Paďour: „Při příležitosti narození tohoto významného prachatického rodáka Vás jako biskup diecéze, v níž se tento světec narodil, vyrostl, poznal své povolání a přes dobové obtíže na ně dokázal velkoryse odpovědět, srdečně zvu na národní pouť k sv. Janu Nepomuku Neumannovi.“

Program Národní pouti v Prachaticích

- 09.00 - průvod poutníků
- 09.30 - Kantáta u příležitosti 200 let
Jana Nepomuka Neumanna (Velké náměstí)
- 10.00 - Slavnostní bohoslužba (Velké nám.)
- 12.30 - Kulturní program (Velké nám.)
- 14.30 - Poutní kázání (kostel sv. Jakuba)
- 15.00 - Požehnáání, závěr pouti (kostel sv. Jakuba)
- 13.00 - divadlo „Já to jsem“ (Adam Berger&Vítězslav
Marčík ml.) pohádka „Pinocchio“
- 14.00 - program pro děti - Hry, soutěže, vyprávění...
(Parkán a park Hospice sv. Jana),
- hudební vystoupení (podium, Parkán)
- 16.00 - požehnáání dětem (Parkán)
- 16.15 - pohádka „Dlouhý, Široký a Bystrozraký“ (ŠOS Prachatice, Parkán)

Další program pro děti bude připravený po celou dobu oslav v Městském muzeu.

Možnost návštěvy věže kostela sv. Jakuba a rodného domu J. N. Neumanna. Vstupy jsou v tento poutní den zdarma.

ROZHOVOR S ŘEDITELEM

P. VLADIMÍR NOVÁK

*(*1970) je ředitelem Interdiocézniho centra života mládeže Křižovatka v Příchovicích a ředitelem centra pro mládež litoměřické diecéze.*

1. Můžeš se nám stručně představit?

Pocházím z Jilemnice. Spolu se starší sestrou a mladším bratrem jsem vyrůstal ve věřící, hudebně aktivní rodině. V mládí jsem krom toho provozoval všechny dostupné kolektivní sporty a z těch individuálních běh na lyžích (to u nás skoro každý) a orientační běh. Postavit se na své nohy ve víře mi zásadně pomohla rodina a pak společenství mládeže, které v době mého dospívání (díky několika kněžím, kteří později stáli také u zrodu Sekce pro mládež) bylo početné a svými aktivitami velmi živé.

2. Ovlivnil někdo zásadně tvé rozhodnutí stát se knězem?

Na počátku stály Katolické noviny. První vážná myšlenka na kněžství mne napadla, když jsem si v nich ve svých 14 letech přečetl článek o tom, že je málo kněží. O rok později mne v ní utvrdilo setkání s vrstevníky v našem společenství, kde jsem na vlastní kůži poznal pravdivost Ježíšova příslibu „*Kde jsou dva nebo tři...*“ (Mt 18,20) Bezpochyby mne také ovlivnili kněží, kteří do našeho společenství pravidelně jezdili, zejména Mirek Šimáček a Pavel Rousek, a pak ještě jeden starší kněz, který působil přímo v Jilemnici.

3. Jaké byly Tvé první myšlenky, když ses dozvěděl, že budeš zodpovědný za centrum života mládeže?

Moc si je už nepamatuji – je to přece jen dost dávno. Víím, že jsem se těšil, protože příchovické centrum jsem měl vždycky za svůj duchovní domov. A přiznávám, že mi tím Panna Maria splnila tajné přání, které

jsem jí během pouti do Bozkova kdysi svěřil. Že to bude i náročné, jsem si radši moc nepřipouštěl. To k tomu prostě patří.

4. Co Tě na Tvé práci nejvíc těší? Nebo naopak netěší?

Když se podaří najít lidi, kteří jsou zapálení pro společenství a přijedou na centrum kvůli Kristu. Netěší mne opak, tedy když by někdo chtěl centrum využívat jako lacinou ubytovnu.

5. Co bylo ve tvém životě zatím největší?

Měnit sebe. To mi jde jen ztuhla a s velkou pomocí Boží. Ale taky už jsem trochu „změknul“...

6. Co naopak Ti udělalo největší radost?

Jsou radosti přirozené a nadpřirozené. Ani jedno mi nechybí. Jsou tu hory, pohyb (lyže, kola, rafty). Jezdí sem řada lidí, se kterými jsme se za ta léta stali přáteli. Prožil jsem zde nemálo okamžiků Boží blízkosti, doteků živého Krista v srdcích mladých lidí skrze svátosti a zdejší společenství. Ale největší radost mám z toho, že slasti a strasti svého kněžského života mohou sdílet se spolubratry ve společenství kněží, se kterými se snažím pravidelně setkávat.

7. Se kterým člověkem, osobností by ses rád setkal a proč?

Rád bych potkal Ježíše a Pannu Marii a poznal je i jinak, než jen jako námět mé úcty. Třeba Ježíše u kormidla lodi nebo Marii, jak zadělává na chleba. Víím, že je to přání poněkud neskromné, ale ne úplně nereálné, když uvážíme, že je jen otázkou času. Jinak ze zkušenosti mohu potvrdit, že mi Pán Bůh posílá do cesty ve správnou chvíli správné lidi, a to jsou podle mne jediní lidé, které stojí zato potkat.

8. Kdo je Tvým oblíbeným světcem a proč?

Mám jich více. Pannu Marii proto, že se svým božským mateřstvím stala hlavní evangelizátorkou světa, sv. Vladimíra, mého patrona – pro jeho pevnost a evangelizační úsilí, Jana Pavla II. a Dona Bosca pro jejich moudrou lásku k mládeži, sv. Terezii Velikou pro její touhu sjednocení s Ježíšem Ukřížovaným.

9. Máš nějakou myšlenku, citát, motto, které Tě provází životem?

Vždycky je nějaké řešení a statečné srdce ho s pomocí Boží a Panny Marie najde. (poněkud upravený citát z Rolfa zálesáka).

10. Máš v zásobě nějakou humornou historku ze života na centru pro mládež?

Mám, ale - omlouvám se - raději bych ji nepublikoval. Bez humoru bychom na centru asi nepřežili, ale zpravidla bývá situační a ten se těžko vysvětluje.

Děkujeme za rozhovor a přejeme, aby Tebe ani ostatní, kteří budou do Příchovic přijíždět, neopouštěl humor. :-)

SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE NÁM ZMĚNILY ŽIVOT

V roce 2008 se konaly Světové dny mládeže v Austrálii. Protože Austrálie je daleko, k protinožčům vyrazila nepočtená skupinka 220 poutníků. Mezi nimi byli také Petr a Zuzka. Dva lidé, kteří se do té doby nikdy neviděli. On z Vysočiny, ona ze severní Moravy. Petr si Zuzky všiml již při čekání na autobus v Brně. Zuzka Petra zaregistrovala až v letadle ze Soulu do Melbourne, kdy měli „náhodou“ letenky vedle sebe.

Let trval asi 11 hodin, a tak byl prostor se seznámit a popovídat. Letělo se přes noc a celé letadlo spalo. Nám dvěma se jaksi nechtělo, a tak jsme si dali naši oblíbenou whisky, aby šlo povídání lépe.

Náš let, kde bylo asi 20 českých poutníků, byl ubytován v jedné farnosti a prožíval dny v Austrálii spolu. Vytvořili jsme velice pěknou skupinu lidí z celé republiky. Byl to úžasný čas strávený putováním, modlitbou, poznáváním Austrálie a poznáváním lidí. Během těchto tří týdnů jsme byli stále spolu a měli možnost se dobře poznat. Vytvořilo se mezi námi silné pouto důvěry, díky kterému jsme se mohli jeden druhému otevřít. Prožili jsme na druhém konci světa úžasné dny zamilovanosti, kterou jsme si ani neuvědomovali.

Petr odlétal dříve. Domluvili jsme se, že ještě během prázdnin spolu někam vyrazíme - zřejmě na nějaký festival. Ze setkání jsme odjžděli jako přátelé.

Koncem léta jsme spolu začali chodit a to nám vydrželo dva roky. 21. srpna 2010 jsme si udělili svátost manželství.

Na vlastní kůži jsme si prožili, jak Bůh mění plány lidí. V jeho očích se opravdu musejí zdát velice pošetilé. Ani jeden jsme nezamýšleli hledat si v Austrálii partnera. Ani jednoho by tenkrát nenapadlo, že se za dva roky vezmeme...

Na Světové dny mládeže v Madridu jsme se chystali a plánovali větší dovolenou spojenou i s návštěvou Santiaga de Compostela. Už jsme se chtěli přihlásit, ale nakonec prožijeme společenství s papežem a poutníky z celého světa prostřednictvím televize z domu. Bůh to naplánoval jinak, v září čekáme miminko, a to by asi tak únavnou pouť rozpálenými ulicemi Madridu nenestlo dobře.

Naše setkání, seznámení, společné poznávání a následné manželství je pro nás darem Božím. Dostalo se nám jej právě díky Světovým dnům mládeže.

Zuzi a Petr Hladíkovi

napsáno pro <http://madrid2011.signalny.cz> a časopis Milujte se!

III. ARCIDIECÉZNÍ FÓRUM MLÁDEŽE

Fórum je příležitostí uskutečnit to, o čem Jan Pavel II. hovoří v Christifideles laici: „Církev má mnoho co říci mladým lidem a mladí lidé mají mnoho co říci církvi.“

Kroměříž se opět stala dějištěm již III. arcidiecézního fóra mládeže, které se uskutečnilo ve dnech 4. – 6. března 2011. Na toto setkání pozval otec arcibiskup mladé zástupce farností, aby naslouchal jejich hlasu. Mottem bylo „Křesťanské společenství mládeže.“ Delegáti se nad tímto tématem společně modlili, naslouchali si a diskutovali. Pozvání přijalo 127 zástupců farností olomoucké arcidiecéze a na 30 kněží a jáhnů. Bylo zastoupeno 91 farností z celkového počtu 421.

V pátek po příjezdu čekala na účastníky fóra večere a oficiální zahájení v aule gymnázia. Večer byli delegáti podle děkanátů, odkud pocházejí, rozděleni do skupinek, v nichž se zamýšleli nad současným stavem společenství mládeže.

Ráno slavili s otcem arcibiskupem Janem mši svatou a vyslechli si přednášku P. Rudolfa Smahela, SDB. Sobotní den byl vyplněn další prací ve skupinkách, diskuzí s arcibiskupem Janem Graubnerem, P. Rudolfem Smahelem a P. Kamilem Obrem, biskupským delegátem pro mládež. Aby se účastníci mohli odreagovat, byla připravena večerní hra po Kroměříži. V neděli ráno účastníci schválili společné prohlášení, které bylo přečteno při slavnostní závěrečné mši svaté v kostele sv. Mořice. Letošní setkání tedy hlavně mapovalo současný stav společenství mládeže v našich farnostech.

Co pomáhá společenství

Živá společenství staví na Kristu, společné modlitbě a Písmu svatém. Nezbytní pro život společenství jsou mladí lidé, kteří nás dokážou

motivovat a jít nám příkladem, jsou ochotní se podílet na vytváření pestrého programu. V současné nestabilní době vidíme jako důležité se pravidelně scházet, navazovat a prohlubovat osobní přátelství. Je pro nás důležité mít ve farním společenství své místo a vnímat podporu kněze. Cítíme se užiteční a potřební, když se můžeme konkrétně zapojit do života farnosti.

Co ohrožuje společenství

Uvědomujeme si také, že je mnoho skutečností, které naše společenství mládeže ohrožují. Je to mnohdy naše lenost, nechut' zapojit se a neochota vzít na sebe zodpovědnost. Někdy jsme přehlčení množstvím nabídek, uzavíráme se ve virtuálním počítačovém světě a nechce se nám vstupovat do reálných radostí a starostí lidí kolem nás. Občas se ztrácí z našich společenství modlitba a kvalitní duchovní program. Stále rychlejší střídání generací nás vyzývá, aby naše společenství věnovala pozornost aktuálním problémům a neuzavírala se vůči svému okolí. Pokud dlouhodobě necítíme podporu kněze a farnosti, naše společenství zanikají.

Z jednání Fóra vzešly tyto výzvy mladým lidem, biskupům, kněžím a farním společenstvím olomoucké arcidiecéze:

Vzkazujeme mladým lidem:

- Žijte naplno v Kristu, stavějte na modlitbě a Písmu.
- Vzdělávejte se v otázkách víry a práce s mládeží, nebojte se na sebe vzít zodpovědnost.
- Oslovujte mladé lidi, zvěte je do společenství a věnujte jim svůj čas.
- Buďte hrdí na svou církev, nebojte se mluvit o Bohu, víře a církvi veřejně.
- Spolupracujte s kněžími, farníky a ostatními společenstvími - zdoľávejte překážky společně.
- Nezapomínejte na službu ve farnosti a nebojte se námahy.
- Dávejte a ne jen přijímejte.
- Vytrvejte, nedejte se odradit počátečními neúspěchy.
- Vypněte počítače a pojdte mezi lidi.
- Pamatujte, že radost je klíčem k lidským srdcím.
- Nepočítejte se pořád! I tři jsou dost.

Našim biskupům vzkazujeme:

- Děkujeme za Váš čas a vážíme si Vašeho zájmu o mládež.
- Reagujte na dění ve společnosti u nás i ve světě. Váš názor je pro nás důležitý.
- Prosíme, nechávejte nám kaplany pro mládež déle než jeden rok.

Vzkazujeme všem kněžím:

- Děkujeme za vše, co pro nás děláte.
- Vzdělávejte se v otázkách pastorační mládeže.
- Mluvte k nám srozumitelně a nevyhýbejte se palčivým tématům.
- Věnujte se také dosud nezapojeným a ukažte jim, že mohou být ve farnosti užiteční.

- Důvěřujte nám mladým, všimněte si potenciálních animátorů a nebojte se nám svěřit úkoly v rámci vedení společenství.
- Naslouchejte kaplanům pro mládež a zástupcům za děkanáty a informujte o aktivitách mládeže.
- Rádi vás uvidíme na našich setkáních.
- Modlete se za nás.
- Jste pro nás vzorem, pomáhejte i nám najít cestu a vytrvat na ní.

Farníkům vzkazujeme:

- Setkávejme se i mimo liturgii.
- Komunikujme mezi sebou, sdílejme se, podporujme se a respektujme odlišné názory.
- V rodinách se společně modleme a vzdělávejme ve víře. Z dobrých rodin se rodí i dobrá společenství.
- Modleme se za svého kněze, ochotně mu pomáhejme a neodsuzujme ho.
- Budujte u dětí a mládeže úctu ke kněžím. Nemluvte o nich zle.
- Zapojte své děti do života farnosti (schola, ministranti, farní tábory...)
- Nevyhazujte malé děti z kostela kvůli malichernostem. Jsou budoucností církve.
- Dejte mladým lidem zakusit, že mají mezi vámi své místo.
- Nebojte se nových podnětů, které mladí lidé přinášejí.
- Možná se někdy chováme specificky. Mladí však specifické je. Prosíme, respektujte to.
- Předávejte mladým zkušenosti. Nenechte se odradit, když se tváří, že o vaše rady nestojí.
- Děkujeme za modlitbu, důvěru, zázemí a vytváření farního společenství.

*delegáti III. arcidiecézního fóra mládeže
olomoucké arcidiecéze*

DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Setkání biskupů s mládeží se v rámci oslav Světových dnů mládeže. Také letos se biskupové ve svých diecézích sešli s mládeží, aby oslavili již XXVI. světový den mládeže, pro nějž vybral Svätý otec slova svätého apoštola Pavla: „V Kristu zapust'ťe kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry.“ (srov. Kol 2,7)

Další krůček mladých pražské arcidiecéze na cestě za Kristem

V sobotu 9. dubna proběhlo v Salesiánském centru v pražských Kobylisích setkání mládeže pražské arcidiecéze. Již od brzkého rána tak bylo možné vidět desítky nás mladých, jak po výstupu z útrobu metra míříme o několik metrů dál do dějiště této výjimečné události.

I letos nabídl setkání širokou škálu možností, jak ujít alespoň krůček na cestě za Kristem, zapustit v něm kořeny a prohloubit základy své víry. V pestré nabídce všemožných workshopů, skupinek, modlitebních aktivit či jen „pouhého“ popovídání s přáteli nad některou z nealkoholických tekutin bylo možné zakusit pocit společenství a radosti ze společného sdílení křesťanských hodnot.

Osobně jsem uvítal především širokou škálu nejrůznějších témat, jimž byly věnovány dopolední a odpolední přednáškové bloky. Vedle tradičních, spojených s duchovním životem a praktickými radami do života s vírou v české společnosti, totiž bylo možné nalézt i některá neotřelá, jako výpověď vojenského kaplana o službě v armádě, klinického psychologa o pornografii nebo islamisty o (ne)bezpečném fenoménu islamizace Evropy.

Vrcholem celého dne bylo společné slavení mše svaté s otcem arcibiskupem Dominikem Dukou, na které volně navázalo agapé a koncert skupiny Blabovoy stromy.

Mnozí z nás se tak domů rozcházelí nejen povzbuzení slovem evangelia, ale i s radostí v srdci nad dnem prožitým v příjemné atmosféře vzájemného posílení ve víře.

Pavel Kuchta

Diecézní setkání mládeže ve Štramberku

Letošní setkání mladých ostravsko-opavské diecéze se uskutečnilo ve Štramberku. Toto malé, ovšem na zajímavá místa bohaté městečko leží na kopci nedaleko Kopřivnice. Hlavní dominantou města je tzv. Štramberská trůba, která se stala také hlavní turistickou atrakcí pro účastníky setkání.

Oficiální začátek setkání byl v pátek 8. dubna v 19 hodin na náměstí města. Od 18 hodiny běžel předprogram, na kterém se představila např. kapela KVK tvořena mladými talentovanými umělci, kteří se sami setkání účastnili. Mladí účastníci se po příjezdu museli registrovat v místní ZŠ, která účastníkům sloužila jako místo pro nocleh a sobotní dopolední program. Celé setkání provázela moderační trojice tvořená mladým hochem a dvěma děvčaty. Ztvárnili tříčlennou rodinu – otec, matka a dcera, která se připravuje na křest. Úvodem přivítala tato rodinka všechny účastníky a pozvala na pódium postupně místního starostu, faráře a také otce biskupa, jenž byl přítomen po celou dobu setkání. Po nich nastoupila ostravská křesťanská kapela Credenc. Ta rozezpívala žalmy publikum, jež tvořilo cca 700 lidí. Hlavní bod večera přišel po postním koncertu Credence, a to muzikálově ztvárněné Živé pašije v podání

asi 60 mladých umělců z Litomyšle. Po nich se za ticha mladí rozešli do ZŠ anebo se mohli ještě účastnit večerní adorace v kostele na náměstí. Několik desítek účastníků využilo nabídky místních rodin, které mladé přijaly na noc k sobě.

Sobotní program začal ranní modlitbou. Po modlitbě se účastníci rozešli na více než 20 míst, kde na ně čekali hosté se svým povídáním či ukázkami...tzv. workshopy. Mezi hosty patřili např. Tomáš Tomeček (se svou Tatrou), účastník dakarské rallye, politik Jiří Čunek a další. V poledne se mohli účastníci přesunout do jídelny, kde dostali oběd. Čas do 14 hodin mohli mladí využít dle libosti a vlastního přání. Někteří si byli prohlédnout krajinu ze Štramberské trůby, jiní se procházeli parkem, nebo byli navštívit jeskyni Šipka. Ve 14 hodin pokračoval program na náměstí, odkud účastníci vyšli putovní křížovou cestou městem a okolím. Závěr křížové cesty byl na místě bývalého kamenolomu tzv. Kamenárka, kde bylo setkání zakončeno slavnostní mši svatou, kterou celebrouval otec biskup František V. Lobkowitz. Křížové cesty i mše svaté se účastnili také místní i „přespolní“ obyvatelé.

Petr Hrtús

Diecézní setkání mládeže v Hradci Králové

Setkání začalo v sále Filharmonie. V úvodní pantomimě-stínohře byla přestavena první část motto tohoto Světového dne mládeže – V Kristu zapusťte kořeny. Později zedníci dovedli přítomné k druhé části motto: „*na NĚm postavte základy*“. Jak se pevně držet víry, to nastínil ve své katechezi P. František Blaha, SDB.

V dalším bloku setkání se účastníci vydali do ulic a parků Hradce Králové plnit úkoly, aby dostali kvádr na společnou stavbu. Úkoly prověřili nejen znalosti účastníků v oblasti Světových dnů mládeže, údajů o diecézi i o novém otci biskupovi, ale také fyzickou, um a matematickou zdatnost. Po zdolání všech úkolů každá ze 60 skupin obdržela stavební kvádr do společné stavby. Ta byla postavena v parku na valech a zdi na okraji historického centra města a vyklubal se z ní monument katedrály Sv. Ducha.

Pak už všichni účastníci zamířili do skutečné katedrály, kde v 15 hodin otec biskup Josef Kajnek sloužil s přítomnými kněžími mši svatou.

Ve své homilii nejprve vzpomenu na počátky setkání mládeže, kdy se v roce 1990 otec biskup Karel Otčenášek setkal na náměstí snad s dvaceti mladými. Připomněl také, že loni se zde mladí loučili s arcibiskupem Dominikem Dukou a nyní jsou již v očekávání uvítání biskupa nového. Vyzval přítomné, aby ve společnosti, kde se rozpadají různá uskupení lidí, protože sledují jen své sobecké zájmy, byla v jejich srdcích touha po jednotě a společenství. „*Budou sledovat má nařízení a zákony a budou je plnit*“ – tak se četlo v prvním čtení. Mladí je nadějí světa – ta je však pravda jen tehdy bude-li se držet zachovávaní mravního zákona a bude-li mít zdravý pohled na svět. Bůh nechce těmito normami života něco člověku brát, ale je to obdarování, což člověk s věkem stále více poznává.

V Americe dají lidé na velké lidské vzory – na lidi, kteří jsou bohatí a úspěšní-a lidé se zde cítí nešťastnými, i když žijí v poměrném blahobytu. Mějme vnímavé oko pro utrpení tohoto světa. Vnímejme o Velikonocích Kristovu zkrvavenou, ale i oslavenou tvář.

„*Můžete být nadějí světa, ale jen tehdy, budete-li svůj život prožívat ve světle Kristova evangelia,*“ řekl biskup mladým na závěr.

Celodenní setkání bylo zakončeno představením Moravské pašije v podání Víti Marčička.

Marie Světničková

SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE —

WORLD YOUTH DAY (WYD) / JORNADA MUNDIAL DE LA JUVENTUD (JMJ)

700 METRŮ KRISTOVA UTRPENÍ V MADRIDU

Při křížové cestě budou v centru Madridu k vidění umělecká díla vysoké umělecké a náboženské hodnoty.

Při WYD v Madridu bude vyhrazen prostor také pro křížovou cestu, umění a lidovou zbožnost. Dějištěm události bude 700 metrů dlouhá třída mezi náměstími Plaza de Cibeles a Plaza de Colón, kde bude rozmístěno celkem 15 sousoší. Tato díla vystavovaná ve španělských městech o Svatém týdnu vytvoří křížovou cestu WYD, kterou povede Benedikt XVI. v pátek 19. srpna.

Patnáct zastavení křížové cesty pocházejících z dvanácti různých měst bude znázorňovat scény spojené s Kristovým utrpením a smrtí. Tato událost bude jedinečnou ukázkou toho, jak lidé v hostitelské zemi Kristovo utrpení prožívají. Svatý týden totiž ve většině španělských měst probíhá zcela zvláštním způsobem. Ulicemi měst prochází procesí bratrstev (cofradías a hermandades), tedy církevních společenství vyznačujících se uctíváním Krista, Marie či konkrétního světce, která během celého Svatého týdne zpřítomňují události provázející Pánovo utrpení. Nejstarší z nich vznikla již v 15. století. V procesích jsou neseny tzv. pasos, podstavce, na nichž jsou umístěny většinou výjevy z křížové cesty nebo soška Panny Marie. Právě patnáct z těchto sousoší bude tvořit zastavení křížové cesty.

Všechna sousoší jsou zhotovená ze dřeva a jejich přeprava tedy není z logistického hlediska jednoduchá.

Vystavení sousoší v Madridu

Většina děl bude do města přivezena několik dní předem, aby se materiál patřičně uzpůsobil klimatickým podmínkám. Během těchto dní se kostely i další budovy, ve kterých budou díla uchovávána, stanou dějištěm různých kulturních a náboženských událostí přístupných mladým účastníkům setkání.

Ve čtvrtek 18. srpna večer, po přivítání poutníků Svatým otcem na náměstí Plaza de Cibeles, budou tato **pasos** instalována na třídu Paseo de Recoletos. Po skončení křížové cesty následující den budou slavnostně přemístěna na náměstí Puerta del Sol, odkud poputují do příslušných budov.

Vskutku jsou dvě věci, které nás spojují s Bohem a ve kterých tkví spása člověka: uvedení do přesvatých tajemství a úkon našeho chtění ve ctnostech. Co se týče toho druhého, totiž lidského úsilí, ono nemůže spočívat v ničem jiném než v uchovávání přijatých darů a v bdělosti nad tím, aby nebyl rozptýlen poklad. Tím jediným, co v nás rozdílí všechny dary, je tedy síla přesvatých tajemství.

*(Mikuláš Kabasila, De vita in Christo; in Maria Campatelli, **Křest**, str.144)*

POVOLÁNÍ SILNĚ ZAKOŘENĚNÁ VE VÍŘE

Benedikt XVI. je známý tím, že chce ze svých cest vždy vytěžit co nejvíce. Ve svém rozvrhu se snaží najít prostor pro celý svět. Po oficiálním zahájení na náměstí Cibeles, v naprostém centru Madridu, Svatý otec odcestuje do San Lorenzo de El Escorial, malinkého městečka 45 kilometrů severně od hlavního města, kde má sjednanou schůzku se skupinou mladých řeholnic.

Mladá společenství a WYD

Španělsko v nedávné době vidělo, jak mnoho řeholních řádů zaznamenalo opětovný rozkvet povolání. Příkladem je známé společenství Iesu Communio se základnou v Lermě v Burgosu, 200 km od Madridu. Kongregaci tvoří 177 žen s věkovým průměrem 30 let.

Dcery Svaté Marie od Nejsvětějšího Srdce mají společenství v Galapagar, 40 kilometrů od Madridu, které je známé pro velký počet mladých povolání, z nichž mnoho své povolání poznalo na světových dnech mládeže.

Teresa de María z Galapagar byla v roce 2005 v Kolíně a v roce 2008 v Sydney. V roce 2009 byla jednou z mladých, kteří převzali v Římě Kříž světových dní mládeže z rukou australské delegace. Při otázce na reakci na papežovu iniciativu udělit jim speciální místo ve svém rozvrhu to vidí jako příležitost znovu potvrdit své povolání. „Pro mě to bude další potvrzení toho, co jsem odpověděla Pánu,“ říká s velkou nadějí.

Novicka Sol María vyzdvihuje fakt, že papežova mise bude utvrzením ve víře pro všechny křesťany. Duchovní přiblížení, kterého dosáhne tímto gestem – malým, ale zároveň velkým - je zjevné. „Tímto setkáním nás utvrzuje v našem poslání a v následování podnětů v tomto úplném zasvěcení,“ komentuje.

Podobně reaguje Blanca Sanz z Madridu, pro kterou je to obrovská radost přijmout Jeho Svatost ve svém rodném městě. „Je to velké svědectví a mnozí mladí by mohli poznat, jestli je Bůh volá k řeholnímu životu“, řekla Sanz a dodala, že její cesta poznání začala na Světových dnech mládeže v Kolíně. „Když jsem jela do Kolína, moje víra byla dosti chladná. Ale tam jsem zažila velké sblížení s Kristem. Poznala jsem mladé lidi z celého světa sdružené kvůli Němu, a to změnilo můj život.“

KNĚŽSKÁ POVOLÁNÍ

Po setkání s řeholnicemi v El Escorialu bude Benedikt XVI. sloužit mši svatou v katedrále Virgen de la Almudena se seminaristy účastnicími se WYD. V madridské arcidiecézi je přibližně 200 seminaristů.

Alejandro Zuza vyrostl v hlavním městě. Nyní je ve druhém ročníku v semináři v Pamploně na severu Španělska. Studoval marketing na Univerzitě v Navaře. Po absolvování odjel do Londýna, aby se naučil anglicky. Později našel práci v jedné reklamní agentuře v Madridu. Vždy byl nablízku církvi, každou neděli chodil do kostela, měl dobrou partu přátel, kteří smýšleli jako on, ale stále cítil, že jeho život není úplný.

Ve své farnosti znal mladé, kteří se z hloubi duše modlili k Ježíši. Inspirovaný jejich příkladem se začal více a s větším zanícením modlit. „Na počátku mi to připadalo strašně hloupé, koneckonců se jednalo jen o kapku v moři. Ale později jsem si uvědomil, že jde o víc. Že je to to největší ve vesmíru. Díky modlitbě mi bylo potěšením být s Ním.“ Časem

poznal, že jej Bůh volá k něčemu víc, a tak vstoupil do semináře v Pamploně. Jako seminarista se cítí velmi výjimečně, že na něj papež myslel. „Je to čest a povzbuzení v našem povolání, že nám Svätý otec věnuje čas ve svém nabitém programu. Je to forma podpory jednoty církve ve spojení s ním a zvláště podpora kněžského bratrství. Je nám příkladem.“

PŘÍBĚHY O LÁSCE, KTERÉ ZAČALY NA SVĚTOVÝCH DNECH MLÁDEŽE

Někteří mladí lidé poznali na světových dnech mládeže svůj protějšek, svého životního partnera, se kterým později vstoupili do manželství a vytvořili rodinu. Světové dny mládeže nejsou pouze setkáním tisíců mladých: jsou také – slovy Jana Pavla II. na WYD v Denveru – „pomocnou rukou v tázání se sebe sama na své nejintimnější touhy, okamžikem, kdy mnozí učiní odvážná rozhodnutí.“ Příběhy Jasmina a Justyny z Toronta 2002, Claudie a Rafaela z Denveru 1993 a Pierrota a Françoise ze Sydney 2008 jsou jen jedny z mnoha.

Nezáleží na zemi nebo kontinentu

Jasmin pracoval v propagaci Světových dnů mládeže v Torontu 2002 (Kanada), když se Justyna, mladá dobrovolnice z Polska, pověřená koordinací delegace mladých ze své země, přiblížila k jeho stolu, aby ho požádala o materiál pro odvysílání v televizi. Byl 22. duben 2002. Během tohoto prvního setkání si Jasmin pomyslel: „*Tohle je žena, se kterou založím rodinu*“.

Byl to začátek vztahu, který je přivedl (už jako pár) o pět měsíců později k setkání s papežem Janem Pavlem II. v poslední den WYD. Tehdy přijali požehnání od svého milovaného otce, které pronesl ve francouzštině a polštině. Vzpomínají na tento moment jako na okamžik čiré radosti. A fotografie pořízená při tomto setkání zdobí nyní jejich obývací pokoj.

Justyna se po WYD vrátila do své země, ale s plánem, že si oba najdou práci, aby se opět mohli setkat. Jakmile se dozvěděla, že výkonný ředitel WYD v Torontu, otec Thomas Rosica, zahájil v Kanadě vysílání katolické televize „Salt and Light“, okamžitě nasedla do letadla a přestěhovala se do Kanady. Začala v „Salt and Light“ jako stážistka a už to bude 7 let, co pracuje pro tuto společnost.

V té stejné kanceláři, která v roce 2002 sloužila pro organizátory WYD a na stejném místě, kde se poprvé viděli, Jasmin 30. ledna 2004 požádal Justynu o ruku. 5. června 2004 mladý pár vstoupil do manželství ve Varšavě v kostele svaté Anny. Mši svatou sloužil otec Thomas Rosica a přišlo i mnoho polských dobrovolníků, kteří pomáhali v Torontu. V současné době žijí v Kanadě a mají spolu dvě děti pokřtěné jmény, která se dají vyslovit jak v angličtině, tak v polštině - Maksym a Aniela.

Řídit se dobrou radou

Claudia a Rafael, oba z Mexika, se poznali na WYD v Denveru v roce 1993 a od té doby se neodloučili od Boha ani jeden od druhého. Nyní žijí šťastně se svými čtyřmi dětmi ve městě, které je spojilo.

Oba absolvovali „Neokatechumenátní cestu“ ve městě Neucalpan (Mexiko). Před touto poutí se nikdy neviděli. Rafael se zrovna nacházel v obtížné situaci, trpěl stavy úzkosti a depresí. Byl ztracený, a tak poslechl slova katechety, který mu poradil vydat se na tyto světové dny mládeže.

Rafael měl na starosti autobus se čtyřiceti mladými, mezi kterými se nacházela i jeho budoucí žena Claudia. Té dalo velké úsilí nasbírat peníze, aby se WYD mohla zúčastnit, stejně tak, jako se nyní snaží její dcera, aby se mohla zúčastnit WYD v Madridu v srpnu.

„*Neboj se!*“, „*Otevři dokořán brány Kristu!*“ byla slova, která k nim v těch dnech začala promlouvat, a začali si uvědomovat, jakou cestu pro ně Pán připravil. Ještě dnes je tato slova provází v jejich manželství. I po patnácti letech mají v živé paměti vigílii a mši.

Po návratu z WYD se nadále vídali díky časté účasti na Eucharistii. A vznikal tak – kousek po kousku – vztah blízký a hluboký ... který vyvrcholil svatbou. V současné době Rafael a Claudia aktivně povzbuzují všechny mladé lidi, mezi nimi i svou dceru, aby se vydali na WYD do Madridu „*prožít dobrodružství, které přináší vždy o něco víc, než si člověk dovede představit.*“

Stojí to za to!

Pierrot Razafindratandra, původem z Madagaskaru, měl to velké štěstí, že mohl reprezentovat svou diecézi na WYD v Sydney v roce 2008. V té stejné delegaci byla i jeho budoucí žena, tehdy Françoise Reliny, která reprezentovala svou vlastní diecézi nacházející se asi 100 km na sever od té Pierrotovy.

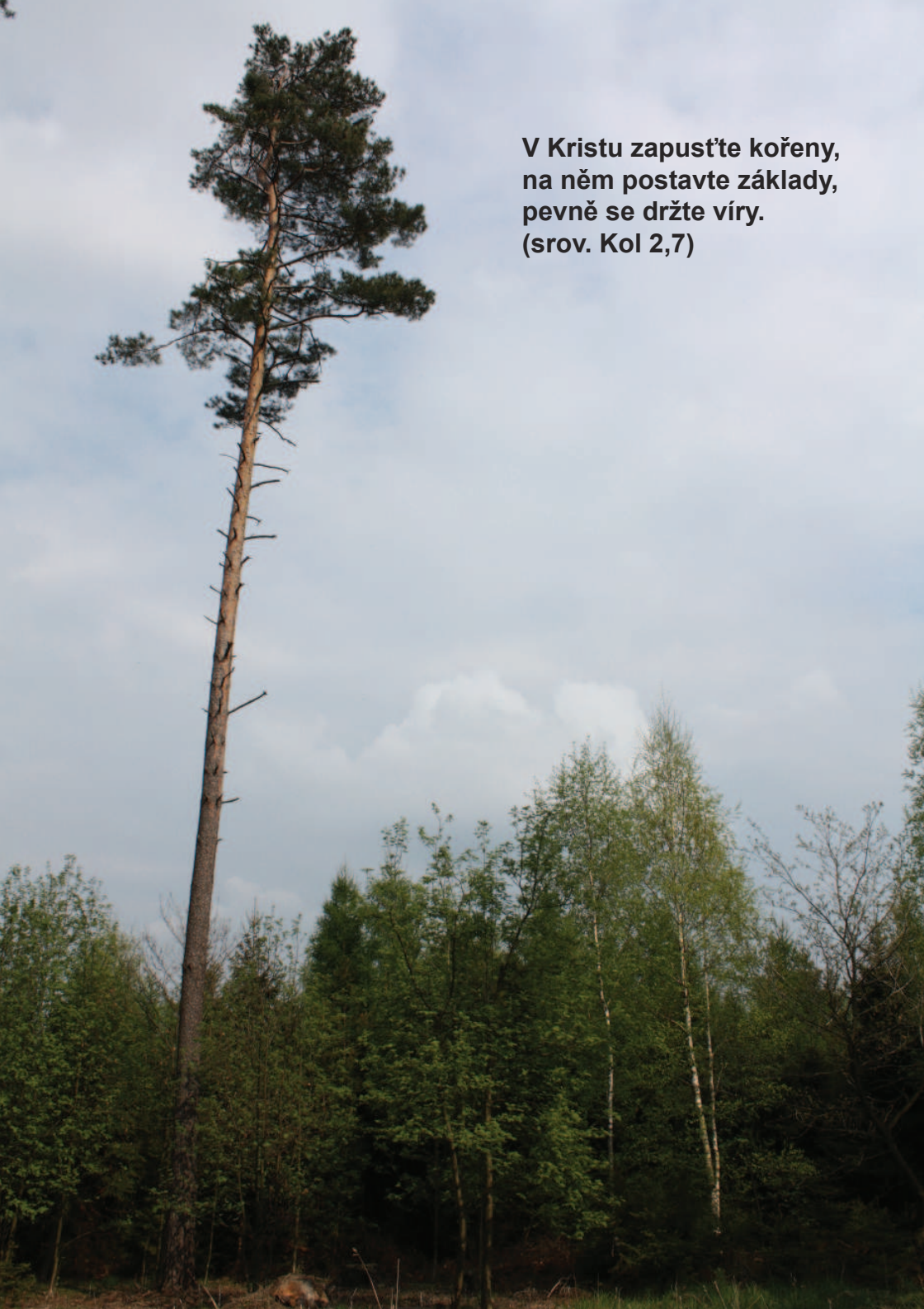
Společně se zúčastnili všech událostí těch dní. Pak se každý vrátil ke své rodině, ale zůstaly jim velmi živé vzpomínky na společné chvíle v Sydney. Přesto si nedokázali představit, co se stane o několik měsíců později. Udržovali kontakt prostřednictvím mailů, SMS a telefonátů... Bylo to krásné - jako když se probíráte bednou plnou vzpomínek.

Sňatek uzavřeli v srpnu 2010. Pierrot vzrušeně volá do všech světových stran: „*Je to úžasná radost, najít tu pravou*“, a povzbuzuje všechny mladé, aby měli odvahu a trpělivost překonat všechny překážky, které se mohou vyskytnout. „*Stojí to za to!*“

Svědectví Zuzky a Petra Hladíkových si můžete přečíst na stránce 23.

Za účelem finanční podpory setkání probíhá **veřejná sbírka** trvající do 30. září 2011. Peněžní dary můžete zaslat na bankovní účet sbírky **2106192900/2700** nebo je v hotovosti předat na diecézní centra mládeže. Bude z nich hrazena část pobytu v diecézi Tarragona, organizace našeho národního centra v Madridu, které bude zajišťovat české bohoslužby, katecheze a doprovodný program. Přispět můžete i zakoupením reklamních předmětů s logem setkání.

**V Kristu zapuště kořeny,
na něm postavte základy,
pevně se držte víry.
(srov. Kol 2,7)**